

**SZÉPSUTTOGSOSEÁL
LATGONDOLTAMÓCEÁ
NVOLNAAHOGYKORCS
OLYAVALAHALÁMPÁS
ILYETMOSÓMEDVEL
ÁTHATOKBALETT**

**IRODALMI PÁLYÁZAT
I-XII. OSZTÁLYOS DIÁKOKNAK**

SHORTLIST

**CSÍKSZERDAI
KÖNYVVÁSÁR**

**2023.
május
11-14.
Eröss Zsolt
Aréna**

**GUTENBERG
KIADÓ**

Irodalmi pályázat I–XII. osztályos diákoknak

**CSÍKSZEREDAI
KÖNYVTÁR**

**GUTENBERG
KIADÓ**

**A Csíkszeredai Könyvvásár és a Gutenberg Kiadó irodalmi pályázata
I–XII. osztályos diákok számára**

A felhívás

Gyakran jár rímekben az agyad? Mindegyre izgalmas történeteket találsz ki? Ötletektől hemzseg a fejed? A barátaid nem győzik csodálni a fantáziád? Mutasd meg nekünk: jelentkezz a Csíkszeredai Könyvvásár és a Gutenberg diákoknak szóló irodalmi pályázatára.

A feladat egyszerű: válassz az alábbi kreatív feladatok közül egyet (vagy akár többet is), és azt dolgozd ki. Engedd szabadon a képzelőerőd, kezeld lazán a megkötéseket!

I. feladat

Írj tetszőleges műfajú (vers, mese, novella, dráma) szöveget a „Szép állat a mosómedve” hívószóra.

II. feladat

Írj tetszőleges műfajú (vers, mese, novella, dráma) szöveget ezzel a kezdőmondattal: „*Sose gondoltam volna, hogy valaha ilyen láthatok...*”

III. feladat

Írj tetszőleges műfajú (vers, mese, novella, dráma) szöveget az alábbi szavak felhasználásával: „*óceán, lámpás, korcsolya, suttog, balett*”. A szövegben szerepeljen mind az 5 szó, a sorrend nem számít.

A feladatokat lehet bátran, szabadon értelmezni.

Formai követelmények:

Vers: maximum 40 sor.

Mese: maximum 4000 leütés, szóközökkel.

Próza, dráma: maximum 10 000 leütés, szóközökkel.

A zsűri három kategóriában értékeli:

I–IV. osztályos tanulók

V–VIII. osztályos tanulók

IX–XII. osztályos tanulók

Pályázhat bárki, aki magyar nyelven alkot, attól függetlenül, hogy melyik országban él.

Az irodalmi pályázatot illusztrációs pályázat követi, a legötletesebb írásokat illusztrálhatják a rajzolni szerető, I–XII. osztályos diákok.

A ZSÚRI:

ANDRÉ FERENC költő, slammer, műfordító

BIRÓ MÓNIKA-ANITA irodalomkritikus, kulturális referens

KÜRTI ANDREA illusztrátor, a Gutenberg Kiadó művészeti vezetője

Korrektúra: Benedek-Székeddy Sándor

SZÉP ÁLLAT A MOSÓMEDVE

Szép állat a mosómedve!

Szép állat a mosómedve,
Gyere velem mosni egyet!
Mikor együtt mosogatunk,
vidám lesz az egész napunk!

Sokszor búsan üldögélek
Mosómaci kedvét nézem,
Hogyha mosolyt látok rajta,
Én is felvidulok arra!

Ketten aztán vígan vagyunk,
Teszünk-veszünk, mosogatunk,
Mindenki csak velünk örül,
Mosómedve búsan nem ül!

Amikor meg befejeztük,
Munkánk végét megérezzük,
Nagy lakomát csapunk szépen
Mosómedve népét kérve:

– Gyertek, gyertek táncra velünk!
Hadd örüljünk, örvendezzünk!
Szép állat a mosómedve,
Gyere velem mosni egyet!

Szép állat a mosómedve

Szép állat a mosómedve,
Integet ő lelkesedve,
Hívja társát énekelve,
Hozzál vizet, Pisti, gyere!
Miben mossam ki az inget?
Úgy tűnik, ez tényleg siket!

Szép állat a mosómedve,
Kiszáradt a folyó medre.
Kipusztult a finom repce,
Mit eszik a mosómedve?
Itt van a víz, drága lelkem,
Kinó-e ma még a repce?

Megjött már a gomolyfelhő,
Megeredt a drága eső!
Kell még a víz, drága kincsem?
Hogy kimosd a drága ingem?
Nem kell a víz, lassú csiga,
Szedjél repcét most vacsira!

Szép állat a mosómedve

Hol volt, hol nem volt, az Óperenciás-tengeren is túl, volt egyszer egy különleges állatkert. Attól volt különleges, hogy ebben az állatkertben minden új érkezőt megjelöltek egy tulajdonsággal. A Legbátrabb lakó természetesen az oroszlán volt, a Legviccesebb a makákó, a Legbarátságosabb a teve, a Legönteltebb a páva, a Legokosabb a delfin, a Leglustább a fóka, de volt Legsúlyosabb, Legfürgébb, Legfélénkebb, Legfalánkabb, Legügyetlenebb állat és még nagyon-nagyon sokféle.

Történt egyszer, hogy új lakók érkeztek az állatkertbe. A gyönyörű szép és izmos zebra kikérte magának, hogy ő nem akar a Legcsíkossabb állat lenni, mert az olyan unalmas tulajdonság. Nem tehet ő arról, hogy csíkossnak született. Szeretett volna valami más leg-leg lenni, legfőképpen Legjobb matekos, mert kiválóan tudott fejben számolni, de a többiek a csíkosságán kívül nem találtak benne semmi különlegest. Azt mondták, ha nem lenne csíkoss, akkor közönséges ló lenne, s még csak nem is lakhatna közöttük, úgyhogy fogadja csak el ezt a becenevet. Bosszankodott a zebra, és úgy döntött, keres magának egy szövetségest. Nem kellett sokáig keresgélnie, hisz ott állt mellette a mosómedve, aki szintén új lakó volt, és arra várt, hogy az állatkerti társai kitalálják, mi legyen az ő megnevezése.

– Nem szeretnéd a Legcsíkossabb farkú kismedve megnevezést? – kérdezte tőle a zebra reménykedve, hátha átvállalná ezt a szörnyen unalmas jelzőt, és akkor már foglalt volna.

– Ne haragudj, te legcsíkossabb állat, de úgy hiszem, ez kizárólag téged illet – válaszolta a mosómedve.

Felmérgelődött ennek hallatán a zebra.

– Szép kis állat ez a mosómedve! – morogta magában, és elment onnan nagy duzzogva.

Majd bosszúból, amiért nem akart vele egyezsége jutni, kitalálta, hogy még csak azért is a Legcsíkossabb farkú betörőnek fogja csúfolni a szegény mosómedvét, mivel az a szeme körül fekete, álarcszerű foltot viselt.

– Ott jön a csíkoss betörő! – kiáltotta már messziről a zebra, ha meglátta őt, és az az igazság, hogy az állatkert lakói is kuncogtak, kacagtak ezen a csúfnéven, senki nem állította le a zebrát, hogy ne tegye ezt, mert szemmel láthatóan rosszulesik az neki.

Mit volt mit tennie a mosómedvének? Nem akart szomorkodni, mégis egész nap lógatta az orrát, tudta ő, hogy soha semmit nem lopott egész életében, de még egy almahéjat se, úgyhogy őt betörőnek nevezni igazából butaság, mégis kesergett egész nap. Aztán gondolt egyet, és rajzolt egy szép lovat, de olyan szépet, hogy maga se hitte, szinte lejött a lapról és rúgott a hátsó lábaival, annyira élethűre sikeredett. És a ló mellé odarajzolt egy börtönrácsot meg egy

ágyat, majd odaírta: „Ez a ló lehetne börtöntöltelék vagy pizsamás álmodozó, ha csíkos volna, mi mégis szép jelzővel illetjük a mi zebránkat, és a Legcsíkosabbnak nevezzük őt.” Ezt pedig kifüggesztette az állatkert hirdetőtáblájára.

Minden állat elsétált előtte és elolvasta. Sokan nem tudták, hogy mi ennek az üzenete, mit akar jelenteni, de amikor a zebra ment arra, és elolvasta, nagyon-nagyon elszégyellte magát. Tudta, mit kell tennie: odahívatta a hirdetőtábla mellé a mosómedvét, és mindenki füle hallatára bocsánatot kért tőle. Bólogattak az állatok, helyeselték, hogy a zebra elnézést kér, hiszen valóban szép állat a mosómedve, és semmivel nem szolgált rá, hogy csúfnevet ragasszanak rá.

S mivel még mindig nem volt neve a mosómedvének, közösen kitalálták, hogy ő lesz a Legtisztább lelkű állat, s hogy a zebra is megnyugodjon, meg hogy egy kicsit meg is leckéztessék, azt a nevet adták neki végül, hogy a Legcsíkosabb kocka.

Ettől aztán a matekfej zebra is, a szép mosómedve is boldog lett, sőt barátságot kötöttek, és a meleg nyári napokon együtt mentek az állatkerti csorgóra friss vizet inni.

Mosómedve

Szép állat a mosómedve,
Főleg, hogyha jó a kedve.
Vígán mos a patak szélén,
Habos a víz a part mentén.

Két kis keze fürgén jár,
A ruhák szép tiszták már.
És ha végez, újrakezdi,
Így megy ez reggeltől estig.

Szép állat a mosómedve,
Jaj, de hogyha rossz a kedve!
Ritkán történik meg vele,
De ha mégis: szikrát szór szeme!

Folyton morog, nagyon morcos,
Ilyenkor ruhát egyet sem mos.
De ha valaki kedves vele,
Mindjárt felvidul a mosómedve.

Szép állat a mosómedve,
És még milyen nagy a lelke!
Ismeri már apraja-nagyja,
Ruhájukat tisztára ő mossa.

De ő nem bánja cseppet sem,
Közben dudorászik csendesen:
„Szép állat a mosómedve,
De csakis ha jó a kedve.”

Áttetsző bunda

Ki kell tisztítanom a fejemet. Lemondtam a hétvégi programjaimat. Kizárom az ajtót, fejembe be is toppanok. Rád találok, a komor sötétben a szívemet majszolod. Monoton csámcsogás. Összekuporodsz. Gondolatod dörgölőzik hozzám, mint egy ázott macska.

Éjfelete szemeiden banditamaszkat viselsz. Megkarmolsz. Én meg hátrálok ijedtemben.

A vaksötétben tovább majszolod szívecskémet.

Lekapartad a csücskéről a vérpiros festéket.

Mint egy kósza mosómedve. Elloptad a szívem, és meg is etted. A mosómedvék szemetet esznek. Csak vírusokat hozol életembe. Rám ragaszthatnád a pestist. Én döglénék érted!

Amíg a szerelem fátyolos kétszínűségének gyönyörű beállítottsága lefoglalja a figyelmem, te szépen lassan elhordod életemből az értelmet.

Nem ismerem a szerelmet, ha nem zabolátlan és veszett.

A hiányod vírusa bekebelezte a testemet.

Azt hittem, ezúttal pórázra kötött, szófogadó kiskutya lesz a szerelem. De nem, ezúttal is veszett mosómedve. Az emléked olyan, mint a penész a falon. A kis fekete a tüdön. Úgy tűnhet, hogy fakult, de a felszín alatt, élénken megmaradt, akár a folt a fehér anyagon. Hogyan mossak le valamit, ami már bőrre van égetve, homlokra van írva alkoholos filccel?

Kotródj a gondolataim hűvös, kis bomladozó folyosóiról! Nem zibongok körülötted, ahogyan a hangyák a feltúrt hangyaboly körül. Pattog a festék a ház falairól, az eső elmossa a törmelékeket, és a házat is lebontom. Idő kérdése, és nyomod sem marad a fejemben. Ha törik a szív, ha szakad a véna.

Hát nem szép állat a mosómedve? Behívnám a hideget melegedni, és szürcsölhetné a teát, amíg rólad regélek a mosómedve képében.

Szép, szerelmes mosómedvékkel nem unalmas az élet.

**SOSE GONDOLTAM VOLNA,
HOGY VALAHA ILYET LÁTHATOK...**

Az Ele-fán egy Lojás

„Sose gondoltam volna, hogy valaha ilyen láthatok...”
egy elefánt fára mászott,
nem volt mit tenni,
le kellett szedni.

Anya hozta a seprűt,
apa a lapátot,
de nem akart lejönni,
valamiért beparázott.

Most vettem csak észre,
hogy mi a baja ennek,
egy pók a fa alatt
megbújva nézte.

Elkergettem onnan.
elfutott szegényke,
de az elefánt nem moccant,
ott maradt éjjelre.

Másnap reggel annyit látok,
hogy egy ló tojást rakott
de nem a földön, nem ám,
ott volt ő is az ele-fán.

Egyszer jött egy szellő,
a ló leesett a fáról.
A tojás fennmaradt a fán,
s a ló csak vadul kalimpált.

Kellett a kicsinye,
nyerített s tombolt.
Lehozná, ha tudná,
de repülni nem tud.

Első ötletem az volt:
– Vágjuk ki a fát!
De a ló ellenkezett:
– Nehogy széttörjön a tojás!

Abba nem gondoltam bele,
hogyan hogyan beszél egy ló,
de a második ötletem
egy létra volt.

Megtaláltuk a létrát,
feltöltük a lovat.
Azóta boldogan élnek,
az elefánt, a tojás s a ló.

Pluszmunka az állatkertben

Sose gondoltam volna, hogy ilyen láthatok. Nyári vakáció kezdete után anya elhatározta, hogy elküld engem egy olyan helyre, ahol pluszmunkát végezhetek, mivel szerinte igen lusta vagyok, és egész nap csak telefonozom. Ez talán igaz lenne, ha az egész nap helyére a sokat vagy a néha szót tette volna. Így egyáltalán nem értettem vele egyet. Mikor végre vége a sulinak, és nem kell románt magolni meg biológiát írni, én végezzek pluszmunkát, mert miért is ne?!

– Dehogyan! Én nem fogok pluszmunkát vállalni!

– De, igenis fogsz! Itt ülsz egész nap a gép előtt, és azonkívül semmit nem csinálsz. A végén ki fog folyni az agyad a hülyeségtől, ha így folytatod!

– Jaj, anya! Én már nem dőlök be az ilyen dumáknak, mint Misi! Biztos, hogy nem fog kifolyni az agyam!

– Nem baj, édes fiam, attól még mész, és csinálsz valami mást! Találtam is valami neked valót. Az Állat Világ állatkert diákmunkát ajánlott fel veled egykorú gyerekeknek. Még van három szabad hely, ezek közül az egyik a tiéd lesz. Június 25-én kezdődik a munka.

– Hát ez bizony nagy örömömre szolgál! Köszönöm, anya!

– Szívesen, kis aranyom!

Hát most aztán nagy trauma ért. És ha engem trauma ér, akkor én mindig a legjobb barátomat hívom fel. Fel is hívtam hát Zitát. Ő persze minden évben elutazik valahova, és nincs ilyen problémája.

– Szia!

– Szia! Már megint milyen trauma ért, hogy hívsz?

– Hát megint pluszmunkát kell végeznem, mint tavaly meg tavalyelőtt meg azelőtt. De most sokkal rosszabb! Állatkertben kell delfineket etetnem, meg medveürüléket takarítanom!

– De mért kell pont ezt csinálnod?

– Mert ez a beosztás, és mást nem tudok tenni.

– Ez esetben sok sikert kívánok neked!

– Én meg jó napozást!

– Pá, pá!!!

Június 25-ig még volt három nap. Mivel szerettem az állatokat, egy idő után megbarátkoztam a gondolattal. A múlt években nagyon mérges voltam, mert piacra kellett mennem a nagymamámmal gyümölcsöt árulni.

El is jött hát a várva várt nap. Felöltöztem és kimentem a házból. Kint nagyon meleg volt, és reméltem, hogy a munka nem bent fog zajlani, mert akkor még ha akvárium mellett

is dolgozom, meg fogok gyűlni delfinestől. Amint megérkeztünk az állatkertbe, kiosztották a dolgozóruhát és a feladatokat. Természetesen én bekerültem a cápákhoz az épület legfelső emeletére, aminek a tetején egy óriási ablak volt, amin a nap beragyogott. Szuper! – mondtam magamban. A cápák nem voltak annyira vérszomjasak, mint amilyenek látszottak. Na jó, volt egy elképesztően szerencsétlen fiú, akinek megették a kalapját, de ez most nem fontos. Az a fontos, ami a harmadik munkanapomon történt. Azon a napon este nyolcig kellett maradnom. Maradtam is, de nem volt túl jó kedvem. Unottan dobáltam a halat a delfineknek, amikor egyszer csak a vízben kis hullámok kerekedtek, és kijött belőlük egy kis tükörszerű ovális valami. Egyre nagyobb lett, míg a végén már akkora volt, hogy át tudtam volna rajta menni. De nem keltem át, hanem hátat fordítottam neki, és el akartam menekülni, mikor nagy szél támadt, és magába szippantott, mint a porszívó a pormacskákat. Lila fényben lebegtem legalább 15-20 percet. Mikor földet értem, minden meglepően színes volt. Olyan volt, mint egy óriási mező, ami csupa színes virág, de nagyon szabályosan elhelyezve. Volt mellettem egy folyó, amiben valami elefántformájú hal úszott. Meglepő módon kicsi volt, mint egy törpeharcsa, ezért könnyedén meg tudtam fogni és megvizsgálni. Tiszta elefántfeje volt, de pikkelyes a teste. Miután visszatettem a halelefántot a vízbe, felnéztem az égre, és óriási teremtményeket láttam közeledni felém. Mikor már közel voltak, akkor láttam igazán kinézetüket. Oroszlánok voltak pillangószárnyakkal. Nagyon jól néztek ki. Majd rápillantottam egy távoli fára. A lombjai közül egy zsiráf hosszú nyakát lehetett látni. Közelebb mentem, és döbenten láttam: fekete párducteste volt. Úgy ült a fán, mint az igazi párducok, csak egy kicsit hosszabb nyakkal meg mindennel. Azon gondolkodtam, vajon milyen csoda folytán fog tudni az az állat leugrani a fáról azzal a hosszú nyakával. Álltam mellette, mert kíváncsi voltam, hogyan mászik le onnan. Végül nem mászott le, s én meguntam mellette állni. Elindultam felfedezni. Egy nagy erdő állt előttem. Bementem, és egy csomó bogarat láttam. Undorítóak voltak, mint a filmekben azok a nagy repkedő rovarok, amiket a hős felfedezők feldarabolnak a hosszú kardjukkal. Közben mentem a magas növények közt, csikizték a lábamat. Sok szenvedés után elérkeztem egy fekete vízeséshez. Soha nem láttam még ilyet. Egyszer csak valami susogást hallottam a hátam mögött. Mire feleszméltem, már egy anyag valamiben voltam egy zötykölődő szekéren. A szekér egy óra múlva megállt. Egy ember vagy akármi más kiemelt a szekérből, és elvitt valahova. Kis idő múlva levették a fejemről a zsákot. Pár megtépzott állatkerti dolgozót láttam magam előtt.

- Téged is elraboltak? – kérdezték ijedten a dolgozók.
- Nem, dehogyis! Engem ti raboltatok el!
- Akkor hogy kerültél ide?
- Engem beszipantott egy tükör alakú kék izé.

– Jaj! Akkor te is gyere gyorsan a bűvőhelyünkre, mert majd érted is eljön!

– Mi jön, hova vagy kiért?

– Nincs idő beszélni! Gyerünk!

Azzal felültünk arra az ágrólszakadt szekérre, és elszáguldoztunk az erdő mélyére. Egyre sötétebb volt, és az itt élő állatok nagyon furcsa hangokat adtak ki. Végre megérkeztünk a híres-neves bűvőhelyre. A földben volt egy levelekkel letakart vasajtó. Bementünk, és mindent elmeséltek.

– Az állatok királya hozatott ide az állatkertből, hogy rabszolgái legyünk.

– Mért pont embereket hozatott ide?

– Mert az állatok nem méltóak ilyen piszkos munkára, ezért minket fogtak be ide.

– Hm! De akkor én mért jöttem ide?

– Lehet, hogy kiválasztott vagy!

– Na persze, majd pont én leszek a kiválasztott!

– Hát meglehet, ha a nagyúr nem jött még érted. A kiválasztottnak az a feladata, hogy beszéljen a királlyal erről az ügyről.

– Hát akkor szerencsét szeretnék próbálni! Vigyetek el hozzám!

– Majd eljön ide, mert érzi, hogy itt vagy.

– Jó, várunk.

Vártunk is legalább három napot, mire végre a nagyúr megérkezett. A nagyurat nem vettem nagyon komolyan az elején, ugyanis őkelme egy iciri-piciri patkány volt. Egy patkány tartotta rettegésben az egész erdőt. Na jó, tárgyaltam is vele, és arra jutottunk, hogy békén hagyja az embereket, és az állatok majd maguk oldják meg a munkát, de cserébe el kell hoznunk neki valami követ, ami állítólag megnagyobbítja a kicsi patkányt. Útra keltünk, mentünk egy csoport. S ezt mind azért, hogy a patkány nagyra nőjön. Útközben újra találkoztam azokkal az állatokkal, akiket érkezésemkor ismertem meg. Ezúttal közelebből, mert át kellett kelni egy óriási folyón, ami arról volt híres, hogy senki emberfia át nem tud rajta kelni. Az elefánthalak segítettek átmenni. Beleültettek egy kis teknőbe, amit hét ilyen elefánthal vontatott. Majd egy óriási szakadékon mentünk át a pillangószárnyas oroszlánok segítségével. Már nagyon közel járhattunk a kőhöz, de állítólag egy nagy hegyen túl volt. Meg is jött a leghosszabb nyakú zsiráfpárduc. Átnézett a hegyen, és elhozta a követ. Megköszöntük a segítséget, majd visszamentünk. A patkány hálás volt, és elengedte az embereket. Én pedig hazatértem. Persze senki sem hitt nekem. De legalább nem haragudtam annyira anyára.

Rohanó világ

Sose gondoltam volna, hogy ilyen láthatok... Manapság az embereknek annyi dolguk van, hogy elfelejtenek szórakozni, kedvesnek lenni, odafigyelni a környezetükre vagy akár mosolyogni embertársaikra.

Minden egy normális hétköznapi napként indult. „Fiam, most már kéne öltözz, hogy képzeled azt, hogy még az ágyban maradhatsz?! Siess már, komolyan mondom, ha nem fogsz neki most öltözni, el fogsz késni, és még az iskolához is le kell gyalogolj!” Gyorsan felöltöztem, mielőtt még az ordibálás, a kapkodás a tetőfokára hágott volna. Pár perc múlva már mostam a fogam, vettem fel a sapkám, kabátom, táskám, adtam egy puszit anyának, és mentem. De még mindig hallottam, hogy veszekedik a meghűlt, de lusta testvéremmel, hogy most már kellene pótoljon. Ugyanis betegen feküdt otthon. Kiérve a tömbházból megcsapott a reggeli hűvös levegő. Az iskola csak pár saroknyira volt, de a rövid úton olyan fura dolgok történtek... Valahogy mára mindenki morcos lett. A kirakodó árus folyton-folyvást káromkodott, Icuka néni meg túlságosan mogorva volt, mikor köszöntem neki, hogy ma nincsen jó napja. A postás bácsi is mérges volt, láttam rajta, hogy dül-fül magában, és folyton rúgott bele a bringájába, hogy mekkora egy tragacs. A dolog a tetőfokát az iskolában érte el: a gyerekek nem játszottak, csak páran, akik birkóztak, a tanárok mogorvábbak voltak a szokásosnál, de mindegyik valamilyen oknál fogva dupla házit adott fel, mások felmérőket jelentettek be. Az órákon végig azon járt az eszem: mi történhetett?

Hazafelé menet is ugyanez volt a helyzet. Csak egy bajszos öreg bácsi mosolygott és köszönt nekem. Barna nadrágot, kockás sapkát és sálat, zöld kabátot és alóla kilógó sötétkék pulcsit viselt. Mintha csak mi ketten lennénk boldogok, látnánk az örömet, ezért is jegyeztem meg magamnak. Otthon sem volt valami jókedv, mindenki feldúltnak tűnt, mintha elvették volna tőlük a kedvenc plüssmacijukat. Az ebéd is morcosan telt, elegem lett belőle, úgyhogy tettem egy próbát, és szóba hoztam:

– Milyen szép napunk van ma! Szerintem tehetnénk egy jó sétát ma a parkban. Anya, képzeled el, hogy hazafelé menet láttam a kirakatban azt a pulcsit, amit meg akartál venni magadnak. Ha kimegyünk sétálni, akkor akár meg is veheted.

– Nem, ma nem! Egy: ma egyáltalán nincs is jó napom. Kettő: az a pulcsi nem is tetszik, csak neked – felelte indulatosan anya, és majdnem felborította a húslevest, persze ezt is egy jó káromkodás követte. Eddig apa csak csendben ült, pedig vidám szokott lenni, a testvérem meg csak turkált az ételben, majd mondott valami olyasmit: szerencse, hogy péntek van, és holnap szombat. Erre anya megint kiakadt, hogy egész héten otthon ült, még semmit se pótolta be, de

már a hétfvégén jár az esze. Majd ebéd után mindenki elment végezni a dolgát, a tesóm már megint láb alatt volt, és próbált rossz fát tenni a tűzre, hogy még tovább rontsa a hangulatot. Már majdnem én is elvesztettem az önuralmammat, mert hát a tesóm már harmadikos, pont ő nem tud viselkedni? De végül is eljutottam a szobáig, és leültem az ágyra. Elkezdtem gondolkozni a mai napon, és arra jutottam, hogy kéne egy terv. Még interneten is rákerestem, hogy mi is lehet az oka ennek a furcsa dolognak. Annyit gondolkodtam, hogy már fáj a fejem. Végül rájöttem a megoldásra. Szerintem az, aki nem fogja fel, hogy az idő, amit a családjával tölthet, elmegy arra, hogy puffog magába roskadva, biztos elmebeteg. Csak az a bökkenő, hogy akkor az egész város elmebeteg? Nem, az teljesen kizárt. Lássuk csak, ki is tudna nekem segíteni anélkül, hogy morgolódna és zsörtölődne. El kell ismerjem, a mai emberi viselkedés miatt eléggé letörtem. A bajkeverés művészetét ki fogja folytatni? Ki fog majd bújócskázni a kertben? Ki fog menni nyaralni, akvaparkba menni, hogy fogják ezeket élvezni így az emberek? Mi történik itt egyáltalán? Juj, ha belegondolok, mennyit veszíthetnek életük során az emberek úgy, hogy nem szórakoznak!

Ki fogja élvezni a nyár melegét, ki fogja enni a fagyaltot, ki fogja mesélni a vicceket, ki fog engem meghívni valaha is egy pizsamapartira? Majd egyre rosszabb és rosszabb dolgok kezdtek eszembe jutni erről. Mi is lehet a megoldás, mi is lehet az? Már éreztem, hogy elkezdek pityeregni, mikor eszembe jutott a délelőtti bácsi, aki olyan vidám és mosolygós volt, hogy nem kellett noszogatni. Egy dolog járt innentől az eszemben, hogy meg kell találnom feltétlenül azt az embert! Azt gondoltam, hogy akár akkor is épp kint lehet valahol, szóval támadt egy jó ötletem arra nézve, hogy milyen alibivel hagyjam el a házat. Odamentem anyához, és mondtam neki, kicsit indulatosan, mintha mérges lennék, hogy attól még, hogy ők nem akarnak sétálni, én nyugodtan kimehetek. A tervem egész jól bevált, mert anya ezután csak annyit mondott, hogy jó, és ne üssön el egy kocsit se. Komolyan mondom, tizenkét éve lakom itt, de anya még soha nem engedett ki egyedül a parkba vagy annál messzebb. Most meg ott álltam a tömbház ajtajánál, és fogalmazunk úgy, hogy szabad voltam. De nem is vesztegettem tovább az időt, elindultam megkeresni a bácsit, mentem-mentem öt percen át, de már ez is örökkévalóságnak tűnt. Egyedül minden olyan unalmas volt, nem nevettem anyával a faviccein, de ez most mindegy volt, hiszen nem is olyan kicsi városban akarok megtalálni egy bácsit, akiről frászt se tudok. Most esett le csak, hogy ez majdhogynem teljesen lehetetlen, nem vagyok se varázsló, se semmi, hogy egy suhintással ott teremjek. Semmit se tudok róla, csak azt, hogy aznap mibe volt öltözve délben, és hogy mosolygós volt. De azért csak nem hátráltam meg. Odamentem ahhoz a helyhez, ahol találkoztam aznap vele. Nem messze tőlem egy padon egy alak ült, szemébe húzta a sapkáját, lábai összekulcsolva pihentek a padon. Közelebb mentem, amikor megszólalt:

– Már régóta itt ülök, és rád várok – majd felemelte a fejét, és mosolyogva nézett rám a bácsi, akit kerestem. Komolyan mondom, ha estig itt ültem volna, akkor biztos lefagytak volna a csontjaim.

– Tényleg rám tetszett várni? – kérdeztem meglepetten. Azt hittem, eddig csak én vettem észre az emberek furcsa viselkedését, de úgy látszik, a bácsi is segíteni akar rajtuk.

– Igen, rád vártam – mondta, majd közelebb intett magához –, tudom, miért keresel. Ma, amikor megláttalak, rájöttem, segítenem kell neked, hogy értsd meg, mi is történik most városunk lakóival. Először is tudd meg, hogy nemcsak mi vagyunk boldogok most, a szomorú embereknek sincs semmi bajuk.

– De akkor mi történik velük? – kérdeztem, lehet, kicsit túlságosan is nyomatékosan, mert már éreztem, hogy egy gazdátlan könnycsepp csordogál végig az arcomon, majd követi egy másik, aztán meg a harmadik.

– Ne aggódj, nekik az égvilágon semmi bajuk nincs! – nevetett. – Csak egy rossz meteor bekerült a Föld légkörébe, mégpedig egy olyan, amelyik ezt a hatást váltja ki, de csakis azokból az emberekből, akik könnyen a múltban ragadhatnak.

– Hogy érti, hogy a múltban ragadhatnak?

– Úgy, hogy ha netán egy rossz emlék az eszükbe jut, akkor úgymond benne ragadnak. Mégpedig úgy, hogy elkezdenek agyalni rajta, aztán meg beleképzelik magukat, majd jön egy újabb emlék, és egy újabb. Sajnos, ez ellen nem tehetünk semmit, én is csak nemrég értesültem a meteorról az egyik csillagász ismerősömtől. Még két nap lesz az egész, kárt magukban nem tudnak tenni, ennél fogva mi csak annyit tudunk csinálni, hogy hagyjuk őket, hátha megoldják a múltjukat.

– Akkor én még két napig magányos leszek?

– Nem, én mindennap itt leszek ezen a kis padon, és várok majd rád. Most meg siess, és menj szépen haza! – köszönt el mosolygósan.

– Viszontlátásra! – mentem el boldogan. Hát végre megoldódott a rejtély.

Hazaérve a többiek viselkedése nem változott, de már nem akartam ellene semmit se tenni. Jól van az ügy, megleszek. Anya még mindig zsörtölődött magában, már azon is felkapta a vizet, hogy két percet késtem, apa még mindig csak ült magába roskadva, a tesóm pedig próbált mindenkit mérgessé tenni. Két nap pedig nem is olyan vészes, gondoltam, hamar elröpül, majd hétfőre minden újra olyan lesz, mint régen.

Este, elalvás előtt csak az járt az eszemben, hogy miért pont én vagyok boldog. Aztán rájöttem a válaszra, hogy akárki lehet szabad világéletében, ha tud élni a jelenben, a jövőben és kicsit a múltban is.

Kicsi kocsi, pici pasi

Sose gondoltam volna, hogy valaha ilyen láthatok, de tényleg, eddig meg sem fordult a fejemben, pedig ott általában igen érdekes elméletek szoktak születni. Hogy most miért is mondom ezt el? Hát, legfőképp azért, mert nem tudnám egész hátralevő életemben magamban tartani, másrészt meg evvel kellett kezdődjön a jó kis sztorim valamiért. Olyat láttam ma, hogy még én sem hittem saját két szép égkék szememnek!

Késő délután jó ráérősen sétafikáltunk hazafelé a legjobb barátommal, Leóval a városból egy kiadós és zsebnyúlós árkádi kiruccanás után, mint egy-egy lemerült robot, akiket túl sokat hajtottak. Alig váltottunk pár szót, mert még a hangszálaink is kifulladtak. Azoknál jobban pedig már csak a szemek, amelyek szinte folytak ki a helyükről a rengeteg ide-oda cikázó vakító fénycsóvától, ezért én vagy három oszlopnak csapódtam neki utunk lefolyása alatt.

– Hallod, neked már mondtam, hogy holnap megyek Portugáliába? – tettem fel a kérdést valahol félúton barátomnak, csak úgy mellékesen megemlítve ezt a kisényt.

– Megint? Jó neked – vágta oda Leó, és a hátralevő ötszáz méteren begubózva duzzogott mellettem egészen hazáig, amikor is, tudva, hogy jó ideig nem találkozunk, kedvesen, olyan bátyusosan megölelt, majd se szó, se beszéd otthagyt a ház előtt, és stílusosan elsétált kifelé a dombon, szintén durcázva. Mindig ezt csinálja. Néztem utána egy ideig, majd amikor már azt vettem észre, hogy egyre gyorsabban megy le a nap, kissé összeszedtem magam, és készültem bemenni a tömbházba. Akkor hirtelen hangokat hallottam. Hogy pontosítsak, egy körülbelül velem egyidős fiúbanda zúgását, s gyorsan elbújtam a rejtekhelyemre, a szomszéd sűrű bokrai között egy kis beugrásba az építmény falán, a földszinti teraszok alatt. Onnan pont jól tudtam nézni a történéseket, hisz a ház szürkébe hajló, omladozó vakolatától elkezdve még a megkopott zöld padot is láttam, amin az arra járó madarak tanyáztak, miközben mellékhelyiségként vették azt igénybe. Ott, a kis helyemen észrevehetetlen voltam, és nagyon okosnak képzeltem magam, hogy ezt így, valamilyen „igazából én sem tudom, miért” okból kitaláltam.

Milán, az egyik évfolyamtársam jött errefelé a haverjaival. Nagyon sok haverjával, akiket még én sem ismertem. Vagy hét fiú, mindegyik százhatvanöt centiméter magas, semmi márka rajtuk, elhasznált ruhadarabok, biciklivel, rollerrel, görkorival, mindennel, amit csak el tudsz képzelni. Lenőtt hajukat ide-oda himbálta a szél, és másodpercenként röhögtek össze valami badarságon. Olyan kényelmetlenül éreztem magamat a saját hülyeségem miatt! Mármit mit csinálok én ott? Leskelődöm egy tucat fiú után? Hát ez szánalmas, de komolyan, ki tesz ilyen?

Idegesen ültem a kis búvóhelyemen. Egyszer-egyszer belefartottam néhány tüskébe, esetleg kis ágakba, aztán a sokadik ilyen esetről felszisszenve megállapodtam magammal abban, hogy

leülök az ágyásba a további sérülések elkerüléséért. Igen ám, de miután kényelembe helyeztem magamat, a bogarak támadtak le, pedig nincs is olyan virágra hasonlító fejem. Azok attól még teljes egészében fel akartak falni. S erre még rátett egy lapáttal az a tény, hogy végső szomjamban már a kólát is idétlenül kiloccsantottam a pólómra. Néha olyan szerencsétlen vagyok! Annyira féltem, nehogy lebukjak a kis jelenetemmel a tömbház előtt tanyázó fiúknál, hogy közben megfeledkeztem arról, hogy hallgatózni, jobb esetben leskelődni is kéne valakinek. Csak félmondatokat kaptam el a beszélgetéseikből, ilyeneket, hogy: „az milyen kúl már”, „hagyjatok már”, „figyelj már ide”, vagy esetleg azt, hogy „játsszunk már”. Minden második mondatuk felszólító módban volt, és akárhogyan, de belefogalmazták a „már” szócskát, amit olyan sűrűséggel használtak, mint egy négyéves ovis kislány, aki nem kapta meg szíve vágya unikornisát. Mai érett fiúk.

Nem nagyon tudtam őket szemügyre venni, mert pont a pofámba lógott egy terebélyes páfrány, ami eltakarta a panorámám kilencven százalékát, és akadtam belé folyton, de amit akartam, azt végül is láttam. Pontosítok, inkább, akit akartam.

Milán hetente látott óriási szemgolyóit a barna – idegesítően tökéletesen álló – bárányfürtökkel a fején. Testsúlyát bal lábára helyezve álldogált unott képpel, mint aki nem élvez a társaságot, és mihamarabb el akar onnan szabadulni. Amúgy nem nagyon állunk kapcsolatban mostanában, amióta hatévesen kritikusan összevesztünk valamin, nem is nagyon beszélgetünk. Csak léteztünk egymás mellett, miközben ugyanabba a suliba jártunk, és naponta láttuk egymást, ennyi, semmi más.

A másik, akit felismertem, a drágalátos Bence volt. Már mint az a Bence, igen, a legjobb barátom kiszemeltje, akiről hónapok óta hallgatom a véget nem érő ódákat. Kedvenc padomon foglalt helyet, bólogatva barátai szavaira, mint egy szamár, akinek éppen beakadt a lemezlejátszó. Ugyancsak barna haja megviselt volt, látszott, hogy a szél összevissza borzolta, éppen azt igazgatta, a telefonja szelfikamerájában nézve magát, olyan tipikus öntelt ábrázattal, miközben teljes mértékben ignorálta a külvilágot, szerintem még egy kővel is jól kupán vethettem volna, ilyenkor azt sem venné észre.

Innen már a baj csak az volt, hogy látszottam a képernyőjén, hisz a kamera telibe vett engem is ugyanúgy, mint magát a fiút, ezért hirtelen lehasaltam majdnem a növények gyökeréig, miközben bónuszként megköstöltem a giliszták által frissen megpuhított földet. Még a hajam sem úszta meg szárazon, feltaláltam egy új festési módszert, ami száz százalék bió, és nem kerül se pénzbe, se időbe, hisz szőke sörényem tiszta feketés lett a földdarabkáktól, összességében úgy nézhettem ki, mint egy tavi szörny. Prímán festettem.

Kis egyéni akcióim közben a srácok – észre sem vettem – valami csodadolgokat szedtek elő sunyiban a zsebeikből. Halvány elképzelésem sem volt arról, mi a jó eget dugdoshatnak egy-

más között, pedig nagyon meresztgettem szemeimet. Aztán két, kinnal teli perc múlva, amíg tüskéket szúrt egy rakoncátlan hangya a fenekembe, megláttam, hogy kis kocsikkal játszanak autóversenyeszt hurrogtatva és szirénázva, mint egy-egy kisovis. Leesett az állam, szó szerint, alig tudtam visszatartani a belőlem kikíváncozó hahotázást. Szöktettek velük a lépcsőn, legurították őket a feljárón, sőt alkalmanként a kocsik még repülni is megtanultak. A fiúk egy percen majdnem hajba kaptak a leggyorsabbnak bizonyuló rózsaszín kocsíért, ami végül a legkisebb szemüveges szőkée lett. És ez így ment hosszú időn keresztül, miközben én karomra ráharapva próbáltam megtartani józan eszemet, na meg a kezemben szorongatott videózó telefont. Legalább kiderült, hogy mire értették a játszást. Na, azok sem annyira nagyok, mint amilyenek gondoltuk őket, tényleg sosem hittem, hogy valaha még ilyet láthatok.

Majd a nagya a társaságnak elment, csak az említett kettő maradt az épület előtt, Bence, egy nagy, fekete hátizsákkal a hátán, a járművekkal a kezében, és Milán, a házkulcsát szorongatva markában. Két szót váltottak, azután a bejárat felé vették az irányt. Ekkor megkönnyebbültem. Ja, megkönnyebbültem volna, ha az az alattomos, újonnan érkezett darázs jól rám nem ijeszt.

Odajött nagy durrogva a fülemhez, aztán elkezdett a fejem felett egyre gyorsabban körbe-körbe repkedni, és sehogy sem akart békén hagyni. Még mindig kísért a zümmögése, beleégett a dobhártyámba, mialatt sok ezer szemével végigmért, és minden egyes porcikámat rájuk szállva ellenőrizte. Végezetül pedig az orromnál legyeskedett, amit már nem tűrhettem ép ésszel, ezért a körülményekről megfélemedkezve pattantam fel az ágyások között, és kezdtem el egy rövid cicaharcot a darázzsal cifra káromkodások közepette. A dolog aztán addig fajult, hogy kiszöktem az ültetvények közül (pontosabban átestem rajtuk, bár az mellékes), és a tömbház előtti zöldövezeten, leporolva a pólómat, elkezdtem rohanni a rovar elől, hátha lerázom. Így futottam néhány méteren körös-körül, amíg már úgy nem éreztem, hogy megszabadultam a kis köcsögtől. Akcióm pedig sikeresnek bizonyult, mivel a végén tíz méteres körzetemben nem volt egyetlenegy darázs fajta sem.

Lassan megfordultam tengelyem körül, hogy vegyem el a háború közben földre ledobott táskámat. Fél szemmel a bejárat felé pillantottam, ahol persze a két fiú még mindig ott ácsorgott, felém sem néztek idegességükben, csak magukban tudtak mulatni rajtam a kis incidens után. Aztán realizálták, hogy én is jó nyugodtan röhöghetnék rajtuk, tehát egyenrangúnak számítottunk. Rendbe szedtem magam gyorsan, majd mint akivel semmi nem történt, abszolúte normálisan felsétáltam a lépcsőn a bejárati ajtóig, amit egy határozott mozdulattal kinyitottam, és kifutóra illően felsétáltam a lépcsőn a lakásunkig egyetlenegy szó nélkül. Milán meg Bence pedig lemaradva ballagtak a hátamnál megszeppenve, nevetésüket mélyen visszafojtva, ahogyan én is négy lépcsőfokkal feljebb.

Utazás a Marsra

Sose gondoltam volna, hogy valaha ilyet láthatok... Egy hétköznapi délután kezdődött. Már régóta kísérleteztem az űrhajómmal, de azon a napon rájöttem a titkára. Működött. Leírhatatlanul boldog voltam. Azonnal útnak indultam volna, de eszembe jutott, hogy ez nem ilyen egyszerű. Útvaló kell: réteges ruházat, elemózsia, innivaló, rengeteg eszköz, ami az űrbe szükséges. Rögtön el is indultam vásárolni. A házunk mögött van egy üzlet, ott mindent lehet kapni, amire az embernek csak szüksége van: gyümölcsöt, újságokat, sminket, édességeket. Sőt, szabadidős cuccokat is! Vettem egy vastag hálóságot, egy szappant, egy zseblámpát és sok-sok elemózsiát, innivalót. Otthonról pakoltam evőeszközöket, fogkefét, pólókat, nadrágokat, pulóvert. Úgy éreztem, készen állok a hosszú utazásra, hiszen az űrruhát is beszereztem napokkal ezelőtt, annak reményében, hogy talán mégis sikerülhet az utazásom az űrbe a közeljövőben. Csak egy bökkenő volt még: a szüleim nem tudtak az űrhajómról, biztos nem engedtek volna el csak úgy egy űrutazásra! Ezért kellett kitalálnom valami hihető okot: nem leszek itthon néhány napig. Úgy döntöttem, azt mondom, hogy ott alszom a barátnőmnél, és nem jövök haza egész héten. Ez bevált, elengedtek, már csak el kellett indulnom. Bevallom, valóban ideges voltam, hogy sikerülni fog-e ez az egész.

Beindítottam az űrhajót, és beállítottam, hogy a Marsra szeretnék menni. Nem emlékszem az utazásra, talán elaludtam, nem is tudom. Egyszer csak arra lettem figyelmes, hogy az űrhajó ablakából látom a bolygókat. Sorban haladtam el mindegyik bolygó előtt: Merkúr, Vénusz, Föld és Mars. A távolban láttam a Jupitert, a Szaturnuszt, az Uránuszt és a Neptunuszt is. Óriásiak voltak, és gyönyörűek. Mindig is imádtam a világűrrel kapcsolatos dolgokat, de ez a látvány mindent felülmúlt.

Amikor az űrhajó leszállt a Marsra, nagyon meglepődtem: kis lények járkáltak kétségbeesetten fel-alá. Nagyon kíváncsi voltam már, ezért gyorsan kiléptem az űrhajóból. Ők is meglepődtek az érkezésemre, mindegyikük megállt, ott, ahol volt, és bambán bámultak rám. Sokáig tartott a kínos csend, amit végül én törtem meg azzal, hogy közöltem, nem rossz szándékból jöttem, a Föld nevű bolygóról származom. Ezután megint csend borult a bolygóra. Ezúttal nem tartott olyan sokáig, mert egy kis lény – mint kiderült, marslakó – megszólalt: bemutatkozott, és megkérdezte, mi járatban vagyok ott. Megkönnyebbülten feleltem (féltem, hogy nagyon megijednek tőlem, esetleg megtámadnak), hogy nagy az érdeklődésem az űr iránt, ezért építettem egy űrhajót, és eljöttem ide. Érdeklődtem egy kicsit, hogy miért pánikolnak ennyire. Kiderült, hogy a szomszédos bolygó, a Jupiter lakói el akarják foglalni a Marsot, megtámadva őket. Azonnal felajánlottam, hogy segítek nekik. Azt agyaltam ki, hogy meg-

hívom a Jupiter lakóit oda a Marsra, és tartok nekik egy beszédet a barátságról és a békéről. A sok marslakó segítségével ez hamar sikerült. Másnap délelőtt a Jupiter lakói meg is jelentek. A duci, pirosposzsgás marslakókhöz képest a Jupiter lakói teljesen másak voltak: sápadt, csontos, sovány lények. Miután elmondtam beszédemet, hogy barátkozhatnának háborúzás helyett, a Jupiter lakói azonnal ellenkezni akartak. Azt hozták fel érvnek, hogy nagyon messze laknak egymástól, alig tudnának találkozni. Erre megemlítettem a mobiltelefon használatát, és kissé megbékéltek. Még szerencse, hogy hoztam két gombos mobilt. Ezt odaadtam a két bolygó vezetőjének, hogy ezzel tartsák egymás közt a kapcsolatot. Nagyon örültek, mondták, hogy látogassam meg őket minél többször.

A hazaút is gyorsan elröppent, talán újra végigaludtam az egészet. Honvágyam is volt már, ezért nagyon örültem, mikor megölelhettem a családomat. Soha nem gondoltam volna, hogy egy ilyen varázslatos utazásnak részese lehetek, ez nagyon nagy élmény volt a számomra. Örülök, hogy segíthettem a marslakóknak és a Jupiter lakóinak egymásra találni, és azóta minden hónapban meglátogatom őket, rengeteget játszunk és nevetünk együtt.

Sose gondoltam volna, hogy valaha ilyen láthatok

Sose gondoltam volna, hogy valaha ilyen láthatok. Nem tudtam sem felfogni, sem megérteni ezt az egészet. Nem akartam hinni a szememnek. Olyan szintű rémület még sosem ölelt körül, mint ott abban a pillanatban. A legerősebbnek hitt embert legyőzték, robbant, mint egy időzített bomba. És én? Csak néztem, ahogy elszabadul, meg sem próbáltam megállítani.

Bogival azóta barátok voltunk, amióta az eszemet tudom. Mindig életvidám, rendezett és összeszedett. Mindenből kivette a részét, imádta a kihívásokat. Aztán minden megváltozott. Visszahúzódott, alig beszélt. Senkiben sem bízott, eltűnt a megszokott csillogás a szeméből, mintha egy szárnyatörött madár lett volna. A kisugárzása már nem elragadó volt, eltűnt a hajdani fénye. Valahol ott volt benne, tudtam, mégsem próbálkoztam a felkutatással. Nem ástam elég mélyre, hagytam, én hagytam, hogy mindent magába zárjon. Az aranyos lányból, akit ismertem, egy olyan személy lett, akire már rá se ismertem. Nem értettem, mi megy végbe benne, nem tudtam kivenni az értelmet a szavai mögül. A sok rébusz, a megannyi jel. A végére minden értelmet nyert.

Senkiben sem bízott többé. Három év titkát zárta magába. A titok mocskos volt, belülről emésztette, mégsem mert beszélni róla. Félt, becsapva érezte magát. Nem volt támasza. Aztán én is kikerültem a listáról. Nem írt vagy keresett, csupán csendesen szenvedett. Régen jó elveket követett. Egyik jelmondata ez volt: „Tedd a másikat olyan csodálatossá, hogy a tegnapi féltékeny legyen!” A mondást elsodorta a szél, a mosolyt a keserűség, a vidámságot pedig a titok ragadta el. Aztán felkarolták a könyvek, az írás, a tanulás és a zene. Sikeres volt, és szervezett. A döntései az egész életére kihatással voltak, aminek csak kellett, annak véget vetett. Aztán megint visszaesett. A csúcsról a hegy közepébe esett. Nem látott kiutat, csendben tűrte a méregfogakat. Majd megint jött egy kar, élmények, kreativitás vállra vették. Rögtön a másik évben nyert és bukott, majd megint mélyre jutott. Egyik rossz a másik után, semmi siker, csak a hiábavaló próbálkozás. Felállt, továbbment, menetelt és sikert aratott. Azután sikerek és bukások sorozata, megállíthatatlan volt. Az a gond, hogy ez múlt idő, mert újra szakadékba ugrott. Elege lett, de leplezte. Nem beszélt, csak figyelt. Figyelt és jegyzetelt. Mindent megjegyzett, önmaga lett saját kis jegyzetfüzete. Bíralt, ítél, latolgatott és lerántott, majd pozitív lett, azonban sokáig nem tarthatta meg. Az itt felsoroltak csak magára érvényesek, hisz másokat mindig maga elé helyezett. Biztatott, buzdított, felkarolt és reményt adott. A számtalan esély, amit adott, a törődés, melyet szerettei felé nyújtott, és amelyet kiterjesztett felebarátaira is. Földön járó angyalnak lehetett volna nevezni. Kár, hogy mindezért ki is használták. Az ezekre adott válasza nem terült ki

másokra. Falat húzott ablak nélkül, magába zárkózott, és többé nem bízott. Mindig résen volt, a pihenés szót nem ismerve.

Ritkán ugyan, de megesett, hogy a falon repedés keletkezett. Lett egy ablak, és pár infót megosztott. Új esélyt adott, régi éne viszont a fellegekbe veszett. Volt fénye, visszaszerezte egy időre. Sajnos ez is véges volt, hisz újra magába zárt, és ezúttal jobban, mint eddig bármikor. Tanácsot kért, de nem kapott. Árulás érte, de szerencsére ezúttal másmilyen. A bizalom elmúlt, és az árnyékba vonult. A saját világába menekült, ahonnan, ha szerencséje volt, kirántották, ha nem, akkor meg teljesen kizárta a külvilágot. Minden erejét befektette valamibe, százszázalékosan mégsem lehetett boldog. Valamit mindig hiányolt, amit próbált pótolni. Próbálkozhatott naphosszat, heteket, hónapokat és éveket. A seb kisebb lett, de sosem múlt el teljesen. A felejtés nem volt opció, az emlékek nem befolyásolhatók. Halványultak a részletek, csakhogy véglegesen sosem múltak el. Nincs olyan dolog, ami a sebet beforrasztaná, az idő az egyetlen, ami segíthet. Vannak megválaszolatlan kérdések, ki nem mondott gondolatok és szavak. Vannak elhallgatott titkok és emlékek.

Nem is realizáltam, mennyire mélyre süllyedt egy bizonyos pillanatig. A pillanat azonban mindent a feje tetejére állított. Szakadt az eső, én is hazafelé siettem. Láttam egy alakot, ki magába roskadva sírdogált. Nem foglalkoztam vele különösebben, ameddig egy cserép szét nem roppant a semmiből. Pont mellette robbant szét, nem hagyhattam csak úgy ott. A karja teli volt karcólással, voltak régebbi sebek is. A vállára tettem kezem, mire összerendezte. Könnyes szempárját rám emelte, és majdnem hátrahőköltem meglepettségemben. Ő volt az, Bogi. Már én is sírtam, egyre csak azt kérdeztem: Miért tette ezt? Nem bírt tovább csendben maradni, a tenyere az arcomon csattant, majd csupán a szemével egy követ irányított. Nem ért hozzá, nem rendezte meg. A követ erősen a földhöz vágta. Itt volt az igazság pillanata. Mindent az arcomba ordított, a titkot, az érzéseit, elárulta, hogyan szégyenítették meg, hogyan küzdött és próbálta felkaparni magát a padlóról. Elmondta, miért nem bízik senkiben, kik és hogyan árulták el, mindent elmondott, és olyan mértékű büntudatot még sosem éreztem, mint akkor. Minden a szemem előtt történt, én mégis figyelembe se vettem, sorsára hagytam és átsiklottam a kirakós darabjai mellett. Megengedtem neki azt, hogy engem is ellökjön.

Ami ezután történt, arra senki sem lehetett felkészülve. Erre nem lehet felkészülni vagy észszerű megoldást találni pillanatok alatt. Mire feleszméltem, már csak a szemem sarkából láttam azt, amivé lett. A szemei izzottak, nem állt már két lábbal a földön. Kezét fenyegetően emelte, nagy talajréteget mozgatott különösebb erő kifejtés nélkül. Nagyon küzdött, az egyik titok még a levegőben lebegett vele együtt. A szemei vetekedtek, a teljes fehérség a barna írisszel viaskodott. Bár elestem, felküzdöttem magam, újra lábra álltam, és kezeit

megfogtam. Még a szél is ellenem dolgozott, hatalmas erővel próbált arrébb sodorni. Fájt így látni őt, fájt szenvedni látnom, segíteni mégsem tudtam. A kezét fogtam, próbáltam éreztetni vele, hogy itt vagyok mellette, számíthat rám. Itt vagyok mint támasz, és csak reménykedtem. Az eső egyre jobban esett, a két szemszín is egyre gyorsabban váltakozott, már-már követhetetlenül. Nem tudtam, mai napig sem tudom, mi játszódhatott le benne akkor és ott. Lényeg, ami lényeg, végül ő győzött. Leereszkedett és olyan szorosan ölelt, mint még soha. Remegett a félelemtől, nem mert elengedni sem. Megtört volt, és elesett. Legalább most mellette lehettem.

Letelt az egy óra, pszichológusom is összezárta füzetét. Vége a rendelésnek, ennyiért kaptam fizetést, ennyi ideig figyelt rám és játszott meg az érdeklődéssel. Elcsípem a papír sarkán, skizofréniát diagnosztizált. Micsoda vád, pedig nem képzeltem egy pillanatát sem, ez az egész mind megtörtént! Az a nap örökké kísérteni fog. Sose gondoltam volna, hogy valaha ilyen láthatok.

Az utolsó szárnycsapás

Sose gondoltam volna, hogy valaha ilyen láthatok. A lelki fájdalom erős hullámai törtek rám, a sajnálat uralkodott el rajtam. Tudtam, hogy nem szabadna őt sajnálnom, és a klienseim iránt még kötődni sem kéne, mégsem tudtam figyelmen kívül hagyni érzéseimet. Tudtam, hogy nem mutathatom ki, mit érzek, azzal csak rontottam volna a helyzetet.

– Szia! Nem baj, ha tegezek? – ez volt az első mondat, amit nekem mondott. Gyengéd hangja, udvariassága és ártatlansága meghatott, egyáltalán nem illett a külsejéhez.

– Szia, persze. Maradjunk a tegezésnél – egy halvány mosolyt küldtem felé, amit megkönyebbülésre viszonzott. – Mit szeretnél csinálni?

– Ezt hogy érted?

– Minden kliensemtől megkérdezem, hogy az első találkozásunk alkalmával mit szeretne csinálni. Bármit, ami téged boldoggá tesz, esetleg egy hely, amit szeretsz, és elmennél oda nosztalgizni – én most elkísérlek oda, ha nem baj.

– Rendben. Elmennék a parkba, szeretek a tó partján ülni és csak létezni – mondta, és hangján őszinte boldogság hallatszott. Furcsa volt őt boldognak látni, mégis volt benne valami megnyugtató. Egész teste olyan törekeny volt, attól féltem, bármelyik pillanatban összeeshet. Az anorexia és bulimia kemény nyomokat hagytak benne, még akkor is, ha már nem szenved ezekben a betegségekben. A napokig nem evés, majd hirtelen nagy mennyiségű étel elfogyasztása és önhánytatás nincsenek jó hatással sem a testünkre, de még az agyunkra, idegrendszerünkre sem. Emellett a depresszió is sok nyomot hagyott rajta: vágások, égés- és szúrásnyomok. Az idegösszeomlás, a koncentrációzavar és a szorongás sem segített a mindennapok könnyű túlélésén. Nem sok olyan beteget láttam pszichológusként és pszichiáterként, aki ennyi mindent túlélte volna. Zelma egy erős nő volt, még ha nem is látszott rajta igazán.

– Akkor induljunk is, mutasd az utat!

Egész út alatt meg sem szólaltunk. Zelma az őszi táj szépségeiben merengett, én pedig az ő szépségeiben. Ennyi szenvedés után hogyan tud ilyen erős és nyugtató lenni a jelenléte is? Nem bírtam felfogni, miért a szenvedés útját választotta a boldogság helyett. A saját gyerekkorom jutott eszembe, hogy én is mennyi rosszat éltem meg, és mennyit ártottam magamnak, amikor mindenért saját magamat hibáztattam. Ezért is léptem erre az útra: hogy másokon segítsek. Hogy ne az egyszerűbb utat válasszák a szabadsághoz, még ha akkor az is tűnik a megoldásnak. Aztán eszembe jutott, hogy ez az egész nem rólam szól, és magamat ostromoztam, amiért sajnáltatom magam.

– Annyira szépek a fák, nem? – mosolygott rám a mellettem sétáló lány, kirángatva engem a gondolataim végeláthatatlan szakadékának legmélyéről, visszahozva a valóságba.

– Valóban nagyon gyönyörűek.

A parkba érve elcsodálkoztam, hogy milyen szép ez a hely. Még sosem jártam itt ősszel, ezért a fák színes lombkoronái is megleptek új ruháikkal. A tó tükörsima vizén éppen egy hattyú úszott, valami furcsa ének is származott tőle, bár nem nevezném kellemes, megnyugtató dalnak. Ami meglepő volt, hogy a város közepén úszkált, hiszen nem szoktak bemerészkedni az emberek közé. A hattyúkat csak a városon kívül, a mocsaras területeken szokták látni az emberek, szokatlan volt egy parkban. Zelma leült egy padra, a vízhez közel, és a madarat nézte. Pont olyan volt ő is, mint a hattyú: kecses, törékeny és gyönyörű.

– Hiszel az őrangyalokban? – kérdezte.

– Nem, nem hinném, hogy léteznek. Miért?

– Szerinted ez a hattyú véletlenül lenne itt?

– Valóban furcsa jelenség, de nem tudom, mire célszól – értetlenkedtem.

– Arra, hogy talán okkal van itt. Másként miért lenne egy hattyú a park közepén? Ráadásul az is furcsa, hogy hétköznapi ilyen csend van itt. Nincs senki sem itt, nem tűnt fel?

Tényleg nem volt mindennapi a jelenség, Zelmával egyet kellett értenem – nem véletlenül van itt egy ilyen szép állat.

– Igazad van. De akkor sem hinném, hogy valami őrző állat, esetleg őrangyal – mondtam.

Ekkor a hattyú felemelkedett a tóból és elszállt, akár egy röpke pillanat, mintha ott sem lett volna.

– És a totemállatokról, állat képében megjelenő istenekről mit gondolsz? – Zelmát nagyon érdekelte ez a hattyú, nem volt képes elfogadni, hogy csak úgy idekeveredett.

– Nem vagyok egy vallásos ember, nem sok ilyesfajta históriát hiszek el. Nem valószínű, hogy ez az állat valami mágikus erővel rendelkezett.

– Én hiszek benne.

Ezután elmentünk egy kávézóba. Én egy lattét kértem, míg ő egy eszpresszót. Közben nem is szóltunk egymáshoz, csak élveztük, hogy ebben a rohanó világban van egy kis időnk megállni és a pillanatban élni. Kifizettem mindkettőnk italát, majd megkérdeztem Zelmát, szeretne-e még menni valahova.

– Megnézném a te kedvenc helyedet a városban – válaszolta.

Ezért elvezettem a kedvenc helyemre. A város egy szakadék szélére épült, a szakadék alján a tenger hullámai csapdossák a magas falakat. Persze le lehet menni a tengerhez, de én a szikla széléről jobban szeretem csodálni a kilátást, érezni a szél karjainak csapásait és hallgatni a háborgó hullámokat. Elvittem Zelmát erre a helyre, a nosztalgikus érzés pedig újra elfogott, akárhányszor itt járok. A lány arckifejezéséből ítélve neki is tetszett a látvány.

– Ez sokkal jobb, mint a park – nevetett hangosan.

– Látod, megéri ide eljönni – nevettem vele én is.

Most volt először, hogy mindketten felszabadultak tudtunk lenni egymás társaságában, és nem a feszültség kiáltozott a némaságban. Osztottunk az örömben, végre egyszer szabadnak éreztük magunkat, és bármit megtehattünk. Így lementünk a partra és térdig gázoltunk a hideg vízbe. Nem zavart minket, hogy fázunk, az idő múlását sem vettük észre – csak szárnyaltunk a jelennel.

– Rég nevettem ennyit – mondta, mikor már a homokban ültünk.

– Hidd el, én is.

– Miért?

– Az élet nem a boldogságról szól. Persze vannak jó emlékek és örömteli pillanatok, de nem ez számít igazán az életben.

– Akkor szerinted miről szól az élet? – kérdezte Zelma.

– Közhelyesen hangzik, de talán az, hogy sose adjuk fel, hogy önmagunk legjobb változata felé fejlődjünk, haladjunk. És annak a mondatnak, hogy „Ne add fel!”, sok értelme lehet, nem csak egyféleképpen lehet értelmezni. Szerinted mi az élet értelme? – tettem fel most én a kérdést.

– Szerintem nincs értelme, maximum az, hogy tapasztalatokat, emlékeket gyűjtsünk. De lehet, hogy nem találtam még meg.

– Akkor remélem, megtalálod.

Órákkal később otthon ültem és a nap eseményein gondolkodtam. A városba visszaérve elbúcsúztunk egymástól Zelmával, egy új találkozás reményében. Reméltem, hogy eljön a következő ülésünkre, most már a lelki problémái feltárása érdekében.

– Viszlát, Zelma! – köszöntem el.

– Viszlát, remélem, majd még találkozunk, nagyon köszönöm ezt a napot! – köszönt ő is el. Kicsit furcsálltam kijelentését, hiszen ez csak az első találkozásunk volt, és már öt ülés be volt írva előre a naptáramba, de ennek akkor még nem adtam hangot. Nem tudtam, hogy minden ezen a mondaton múlt. De ha a rejtett jelentését meg is értettem volna, akkor sem biztos, hogy tudtam volna segíteni.

A Zelmával való találkozásunk után két nappal a reggeli kávémmel olvastam a híreket.

Egy nőt hordoztak a hullámok Zografou tengerpartjához közel

A rendőrök azonosítása alapján Zelma Aslant, Zografou egyik lakóját találták meg a vízben, a part felé sodródni. Egy fiatal pár látta meg a nőt a víz tetején feküdni, messze a parttól. Szólították, de nem válaszolt, nem is reagált, így azonnal értesítették a hatóságokat, akik kimentették a nőt. Kiderült, a nő már nem volt életben, valószínű, az éjszaka folyamán lett vége életének – a parthoz közeli

szikláról ugorhatott a tengerbe. Zelma Aslan családtagjai nem fogadták jól a hírt, bár állításuk szerint a nő nem volt így sem az élet magaslatán. A rendőrség még vizsgálja az ügyet, hogy kiderítsék, gyilkosság vagy öngyilkosság történt. További fejleményekkel jelentkezünk még!

A cikket végigolvasva nem hittem a szememnek. Újra és újra elolvastam, hogy megbizonyosodjam, nem csak képzelődöm. De a sorok az idő múltával sem változtak meg. El kellett fogadnom a tényt, miszerint Zelma meghalt. És csakis én tudtam, hogyan halt meg: öngyilkosságban. Senki sem ölte meg, nem voltak ellenségei. Csak elege lett az életből, és én egy kiutat mutattam neki, amit ki is használt a menekülése érdekében. Talán a hattyú hívta. Most már Zelma csupán egy szabadon szárnyaló lélek, akár a hattyú a tó vizén.

Hetekkel később is ez a téma járt a fejemben, nem tudtam kiűzni a veszteség érzését magamból. Hibásnak állítottam be magam, amiért ez a lány ilyen fiatalon hagyta el az élők világát. Az internetet böngészve egy cikken akadt meg a szemem: *A hattyúk haldokló dala*. Már a cím megfogott, így elolvastam az írást.

A hattyúk haldokló dala

Több irodalmi példa és széltében-hosszában használatos szólás szerint a hattyúdala a haldokló madár búcsúja az élettől. Szókratész szerint a hattyú nem bánatában énekel, hanem dala a túlvilági boldogság előérzete...

Az első mondatokat olvasva egy furcsa gondolat kúszott az agyamba. Talán mindig is ott volt a tudatalattimban, de nem figyeltem rá igazán: *a hattyú hívta Zelma Aslant.*

Emlékkör

Sosem gondoltam volna, hogy valaha ilyen láthatok.
Mályvahabban úszó virágzuhatagot,
Lámpafényben horgoló porcukros nagymamát,
Pocsolyában hempergő bozontos kiskutyát.

Almafát, melynek árnyéka végtelen,
A gyümölcsök aljában merengve megpihensz.
Ezernyi liliom, millió bokréta
Aprócska leányka tincseibe fonva.

Látok még háztetőt, gerendát, kéményt,
Szállongó füstöt, az édesebb félét.
Ajtó előtt heverő egypárnyi cipőcskét,
Melynek ára ugyancsak csekélyke érték.

Mesélni tudna már csillió kalandról,
Fűzőkbe rejtett élményzivatarról.
Ereszről csöpögő meleg, nyári esőt
Látok én szendergő szemeim előtt.

Álmodok a hajdani önfeledt időkről,
Mikor az arcomra gyermeki vigyor nőtt.
Valaki megrántja a legkisebb ujjamat:
– Anya, gyere, kérlek! – suttogja halkabban.

Felocsúdok hirtelen az édes emlékkörből,
Elmosódik előttem a múlt, jelen s a jövő.
Hálásan, boldogan inkább fejet hajtok,
Sosem hittem volna, hogy egyszer ilyen látok.

Sose gondoltam volna

Sose gondoltam volna
Hogy valaha ilyet láthatok.
Sose gondoltam volna
Hogy egyszer itt megállhatok.
Rohanó századok.
Sose gondoltam volna
Hogy egyszer megérezhetem.
Sose gondoltam volna
Hogy sejtelem az életem.
Öröm és félelem.

Sose gondoltam volna
Hogy valaha ilyet mondanék.
Sose gondoltam volna
De talán erről hallgatnék.
Még.
Sose gondoltam volna
Hogy győz a szív s az értelem.
Sose gondoltam volna
De egyszer meg kell értenem.
Az életem.

karika-túra

sose gondoltam volna, hogy valaha ilyen láthatok
torz tükörben valódi fényt,
igazi másolatot
öszönvalómból magamra másolok
a magadról rajzolt karikatúrában
keresed az ént,
az én felett az elvont különlegeset
azt hittük, már
senki se hallgatja a
közös álmunk labirintusának
fémes csikorgását
csikorognak a fogaskerekek a fejedben,
a fejemben neked már nincs
megalajozom a fogaskereket
keressük a labirintus végén
az út alatt elvesztett elveinket
újakat találunk egy másik én
rohamosan lefejlődő agytekervényeibe
művészetbe kapaszkodva
átéljük más fájdalmát a sajátunkra interpretálva
és maradunk én te ő
önnönmagát legyőző egyén
egyéb kifogásom nincsen
bonyolult, úgyse érteném
ülünk a labirintus kapujában
és nem merünk kilépni
a bent elvesztett moralitások nélkül
nélkülünk a labirintus se teljes
bevonz, kiköp, nem akar engedni
mi nem merjük elhagyni
a körénk épült anyaméhet
de egyszer csak meg kell születni

na ki megy legelő?
a szükségletekké alakult élvezeti cikkek
átveszik fölöttünk az anyaságot
táguló cselekvőképességgel
és akaratlan képzelettel
kódorgunk a cukorfelhők alatt
csak még egy szivar
csak még egy sör
csak még egy irreleváns egyén
jelentéktelen simítása
csak még még még
jöjjetek impulzusok
versengjetez hogy ki ér ide előbb
verekedjetez meg a kegyeimért
én is verekszem értetez
teszek azért
hogy legyetez, jöjjetek
most, most, most
én nem várok
csak buszt és mohát
én impulzusokkal nem tárgyalok
mert már a vitáinkban nem lehetek tárgyilagos
nincs szükségem a Te hamis álmképeidre
nekem elég az enyém
és a generált

ha ezredszerre is elvesztetem önmagam
rajzoltatok egy karikatúrát
a túlélésért eldobott művészetét
sirató emberrel
és remélem, a végeredményben
nem találom saját magam

Sose gondoltam volna

Sose gondoltam volna, hogy valaha ilyen láthatok... S lám, mégis itt állok. Egy peronon... Vonatfüstöt érzek, de egy mozgó vonatot se hallani. Az állomás tele lerobbant vagonokkal, akár egy temető. Egy lelket sem lehet látni semerre, mégis valami vonzalmat érzek. Úgy érzem, mintha valaki hívogatna, mintha egy ismeretlen erő egy kabin felé vonszolna.

Tudatom alatt már a vonatajtó előtt állok, lábaim idehoztak, de észre nem vettem azt, hogy mozgok. Az ajtó nyitva állt, a felfelé vezető lépcső rozsdásan pihent a vagon falán. Fölszálltam...

A vagon belülről olyan volt, mint egy rejtekhely. Valaki kis hajléka. A kis szoba közepén egy kávézóasztal álldogált, rajta kávéspoharak, mind porral borítva. Egy kopott, szakadt kanapé feküdt közvetlenül a háta mögött. A padlón szilánkdarabok pihentek, mintha valaki a dühét a csészéken vezette volna le. Talán az a valaki a közelben lehet, talán visszajön, és engem itt talál, egy olyan helyen, ahol nem kellene lennem. Megfordultam, de akkor elsötétült minden. Recsegés, ropogás és bumm... A földre érkeztem nagy robajjal. A vonat elindult...

Az a vonat, amely pár perce még egy temetőben volt hullá, most alattam zakatol. Rántást éreztem karomon. Megragadott. Csuklómát szorongatva szorított a kabin falának. Éreztem az illatát. Olyan volt, mint a tavaszi szél, amely találkozik a még visszatérő téli fagggyal. Jéghideg volt, ott, ahol csuklóm szorította, az égető fájdalom helyett jéghidegséget és bizsergést éreztem. Biztos voltam benne, hogyha innen élve kikerülök, a csuklóm hetekig kék és lila lesz majd. Szuszogott. Nem is szuszogott, egyenesen lehelt az arcomba. Lehelete olyan volt, mint a fagyos tél. Ott álltunk a fal mellett, ki tudja, meddig, már éreztem, hogy kettéfagyok. Térdeim nem bírták tartani lomha testem, de ő fogott. Tartott, mint egy vadállat az elejtett prédáját, és nem engedett. Míg egyszer csak megszólalt. Hangja mély volt, és dörmögős, mint aki már hónapok óta nem beszélt. Így szólt hozzám:

– Nem kellene itt lenned. Mit gondoltál, mit találsz, reményt egy jobb sorshoz? Nem, az itt nincs. Itt nincs remény. És minek neked remény? Egy magadfajtának nem kell más, csak egy tükör. Mert kétarcú vagy. Bizony. Mást mutatsz, mint ami vagy. Nézz bele, mit látsz? Egy álarcot? Egy testet, amelyet a lélek már rég elhagyott, elmenekült, mert nem bírta már tovább a sok kínzást. Nem érsz semmit, nem szeretnek. Arctalan.

Szavai vágta, mint az éles penge. Nem igaz. Nincs igaza, nem lehet igaza. Több vagyok, mint egy test. Több kell legyek, mint egy test.

Vissza akartam szólni, de már nem volt ott. Nem volt ott senki. Eltűnt, talán itt sem volt soha. Lerogytam a földre, ott ültem egy álló vonatban egyedül. Amely már nem mozog. Talán

soha nem is mozgott. Elindult egyáltalán? Képződnek? Talán megbolondultam.. Talán az a problémám. De valami mégiscsak más volt. A porlepte kanapén egy papírcetli pihent. És biztos vagyok abban, hogy amikor fölszálltam, nem volt ott. Leültem hát a kanapéra. Hatalmasat sussant súlyom alatt, mintha nem ült volna rajta senki már nagyon-nagyon rég. Kezembe vettem a fecnit. Egy rajz volt. A rajzon egy figurát láttam. Hosszú hullámos haja volt, minden egyes szál ki volt dolgozva, akár egy mestermű. Nyaktól lefelé a mellkasát egy gyenge csipkének rajzolt ruhácska védte. Szép volt. Csak egy dolog zavart. Nem volt arca.

És annyira ismerős volt! Annyira emlékeztetett valakire! Olyan volt, mint én. Te jó ég, hisz én voltam az! A papírfecnire rajzolva én voltam arctalanul, a papír hátán csak ennyi állt: arctalan.

Ott ültem a kanapén a rajzzal a kezemben, ki tudja, meddig. Csak bámultam rá. Talán igaza volt. Tényleg kétszínű lennék? Egy arctalan. Nem is éri meg létezniem.

Ahogy a papírt szorongattam a kanapén, csak azt bámulva, éreztem, hogy besüpped mellettem a régi anyag. Félnem kellene. Rettegnem, hogy megint itt van. De nem félttem. Nem éreztem semmi mást, csak fájdalmat. Nem néztem rá. Nem akartam ránézni.

Kezeimet a papírdarabbal jéghideg kezeibe vette. Az enyéim elvesztek az ő nagy óriásaiba. Kezei fehérek voltak, jéghidegek, mint két jéghegy. Az erek olyannyira kéklettek rajta, hogy már fájtnézni. Éreztem leheletét a nyakamnál, ahogy nagy levegőt vett, majd kifújta azt. Úgy éreztem, mintha nem tudná, hogy mit mondjon. Hüvelykujjával a kezemet kezdte körkörösén simogatni, és szép lassan kivette a papírt a kezemből. Fölállt és a kis asztalka mellé ült a földre. A papírt az asztalra helyezte és rajzolni kezdett.

Ahogy ott ült, látni lehetett, hogy termete nagy volt, haja hosszú, szemébe lógó, de mégis, mondhatni, kecsesen viselte, mint egy koronát. Ahogy fejét fordította, rálátást kaptam az arcára. Orra hosszú volt, kiemelte szív alakú rózsaszín ajkait. Olyanok voltak, mint a kis párnácskák, melyeken szívesen pihentetné az ember az ajkait. Mintha megérezte volna, hogy nézem, föltekintett rám, egyenesen a szemembe. Szemei smaragdzöldek voltak, akár a méreg. A lelkembe tekintett vele, mintha két olajzöld virágbogár tekintett volna rám, úgy, ahogy azok a gyönyörű virágra tekintenek. Aztán visszatért rajzolni.

– Nem voltam mindig ilyen. Tudod, sokáig megmutattam az igazi arcomat. Boldog voltam, vidám, olyan, aki mindenkinek csak boldogságot kívánt. De aztán jöttek nehezebb idők is. És próbálkoztam boldog lenni, tényleg, de nem mindig ment. Olyankor csak azokat a kérdéseket kaptam, hogy miért vagyok ilyen. Miért nem mosolygok, nevetek a vicceken, amelyek idegesítettek. Az embereken, akik kétszínűek felém, de én mégis kedves vagyok velük. Nem bírtam tovább. Ott velük boldog voltam, boldognak tettem magam, hogy elfogadjanak, azért, hogy ne nyaggassanak. Aztán otthon éjszakákon át sírtam. Hisz nem szeret senki. Mert senki nem

veszi észre azt, hogy igazán már évek óta nem vagyok boldog. Amikor ezt remegő ajkaimmal kimondtam, éreztem, hogy egy forró könnycsepp legördül az arcomon, és a padlóra koppan, hangosan. Olyannak hallatszott, mintha az egész kabin visszhangozna tőle.

Akkor megállt kezében a ceruza. Elgondolkodott, megtekintette a kis fecnit, fölállott és elém térdelt. Karjait az én térdemre helyezte, és a kezeiben levő papírt bámulta.

– Az ember akkor van szerelve, amikor azt teszi, ami mindenkinek tetszik. Ha valami olyat teszel, ami lelkedet nyugtatja, az zavarja őket. Ki nem állhatják. De minek tartani azt a nehéz maszkot? Minek az a sok szenvedés azért, hogy elhited, hogy te tényleg közéjük való vagy?

A papírcetlit összegyúrta és két kezem közé nyomta, közben végig a smaragd zöldjei az én barnáimba bámultak. És megölelt. Erős karjait a derekam köré fonta, éles orrát a nyakhajlatomba fúrta és ölelt. Ölelt. Ölelkeztünk. Már nem volt hideg. Nem fáztam. Minden egyes testrészem égett. Lángolt. És megint sötét lett.

Kinyitva a szemeim a fürdőszoba padlóján ébredtem, ott, ahol előző este valószínűleg a sok sírástól elájultam. Tehát álmodtam. Álmodtam arról az egy emberről, akinek tényleg el merem mondani, mit érzek. Ahogy kezeimmel a hajamat akartam átfésülni, észrevettem, hogy az egyik kezemben valamit keservesen szorongatok. Egy kis galacsin volt, kibontottam. Ott volt rajta a lány. Ott voltam rajta én. A rajznak most már volt arca, amely vörösen ragyogott, és szemeiből záporoztak a könnyek. Magamhoz öleltem. Talán ő még mindig itt van velem, és én sose gondoltam volna, hogy valaha ilyen láthatok...

Öcsikémnek!

Sose gondoltam volna, hogy valaha ilyen
láthatok – gondolta a kiscsikó, s azzal tovább-
vágatott. Kis patája dobogása gyorsabb volt a
szélnél, csodájára is járt: *Vajon ki nincsen
eszénél?* Hát, a kiscsikócska szíve bánatában
dobogtatott tovább a messzi-messzi tájban.
Vékony lába úgy elfáradt, pihenni se volt ereje,
azt se tudta, mit csináljon, mire volna kedve.
Megállott ő, levegőt vett, s leült biz a fűbe,
mit sem tudva, fejét egy kis hangyabolyra
tette: – *Miért kesereg szíved s szemed?*
*Mondd el, kicsiny kiscsikó! Hajlékunkat ne tedd
tönkre, légy hát velünk jó!*
– *Ma már senki nem jó, miért pont én lennék az?*
Menj utadra, kedves hangya, vagy tégy, amit akarsz!
– *Nem tudom, hogy mi lelt téged, de légy hát a barátom,
senki sincsen egyedül ezen a világon. Történik biz
sok jó, de nem mese az élet, a rossz is ott van mindig,
meg kell hogy értsed! Van biz remény mindig,
s nem kell egyedül lenned, a barátok segítenek,
ha épp szomorú a lelked. Gondold hát át,
mire van a szeretet? S mikor kell neked az
okosabbnak lenned.*

A kiscsikó ezek után letörölte könnyét,
s a hangyabolyról szépen, lassan felemelte
fejét: – *Bocsánat, ó, kicsi hangya! Leszek a
barátod. Köszönöm a sokatmondó, kedves
tanításod. Mesélj még nekem! Oly szomorú
vagyok, és fáradt! Kis nyugalmat találtam
most nálad.*

– *Mesélek még, kis barátom, mesélek én neked.
Közel az éj, pihenj egyet, itt maradok veled.
Vigyázzok rád, s holnap reggel feldobjuk a
kedved.*

Azután a kiscsikó megnyugodott kicsit, s
mély álomra csukta gyöngé, kicsiny szeméit.
Jó éjt, világ, jó éjt, csikó! – így szólott a hangya,
s fejcskékét barátja bundájára rakta.
Hogy mit látott a kiscsikó? Azt nem lehet tudni,
aludj te is, édes öcsém, ne légy olyan kíváncsi!

Aktív-passzív

Sose gondoltam volna,
hogyan valaha ilyen láthatok:
Rajtam kívül csak magam vagyok.
Selyemsállal a huzatos verandán
avantgárd költőnként állok,
s ahogy állok, mint a mozi első sorából
(vészesen közlelő) nézem,
ahogy az üvegen túl nyomul előre
a kozmikus magány.
Alig fér a képbe.
Becsukom a szemem.
Szemhéjam ablaktáblái mögül
nem is olyan ronda ez a világ;
nem nyitom ki többet.
(Ez van.)
Akváriumhoz szoktam:
a veranda hűvöséhez.

Elnyúlok a hegyen, hanyatt a fűbe fekve,
s az életem nem forog kockán.
Kereken forog. Körbe-körbe.
Nem karcolják lelkem holmi érdes
derékszögek.
(Néha mormogom magamban:)
Lennék züllött komédiásnő,
Pongrácz István Estellája,
ahogy kis izmos combján fellibben a szoknya;
pont az a villanás lennék, ha lehetnék,
az a villanás, amiről csak a halál tudja,
hogyan a tükörbársony titka
a viselője.
Színházi széksorok közt oldalazva
az eruptív gondolat súlya
töri és égeti és zúzza
a nyugalmas szét megint és újra.

ÓCEÁN, LÁMPÁS, KORCSOLYA, SUTTOG, BALETT

János, a jég királya

Egyszer volt, hol nem volt, az Óperenciás-tengeren is túl, volt egyszer egy özvegyasszony és annak egy fia, János. Egy faluban éltek, ahol mindig tél volt. Az asszony szerette volna, hogy fia király legyen, ezért elküldte őt szerencsét próbálni. A fiú el is indult. Egy óceánhoz ért, ahol találkozott egy vén, hosszú szakállú halással.

– Mit keresel itt? – kérdezte meglepetten, mert már évek óta nem látott errefelé embert.

– Elküldtek otthonról szerencsét próbálni, anyám meghagyta, hogy király legyen belőlem – mondta a fiú.

– Én segíthetek, ha felhozod az óceán mélyéről az elveszett aranysípot. Adok hálám jeléül egy lámpást.

– Mire megyek a lámpással?

– Utad során egy sötét erdőbe fogsz érní, ott nagy hasznodra lesz, megvilágítja majd a helyes utad.

A fiú szépen megköszönte, és ment tovább. Három nap, három éjjel gyalogolt, amikor egy félelmetes, sűrű, sötét erdőbe ért, ahol eszébe jutott a lámpás. Elővette, és máris tudta, merre tartson. Meglátott egy rókát, amely őrzött egy korcsolyát. Emberi hangon kérdezte meg, mit keres ott, ahol a madarak sem mernek fészkelni.

– Elküldtek szerencsét próbálni, s amíg király nem lesz belőlem, nem állok újra anyám elé.

– Én segíthetek, ha hozol nekem ételt, ebben az erdőben nincs semmi enivaló. Cserébe neked adom e korcsolyát.

– Mire megyek a korcsolyával?

– Ahhoz, hogy a királyi palotához érj, egy befagyott folyón kell átkelj.

A fiú élelemmel látta el, s indult is tovább a korcsolyával. Ment, mendegélt, amikor egy nagy befagyott folyóhoz ért. Korcsolyát húzott a lábára, még apja tanította kiskorában, mielőtt meghalt, és siklott a jégen, mint a szellő.

A folyó túloldalán egy csodaszép héttornyú palota állt. A palotában élt egy királylány, gyönyörű holdfényhajú lány volt, aki naphosszat a balett-teremben a tükör előtt táncolt. A balerina nézte a mozdulatait, arcát, szemét, és várt. Sok kérője akadt, de ő arra várt, aki a legszebben siklik a jégen. Amint megpillantotta a fiút a jégen közeledni, nagyot dobbant a szíve. Tudta, hogy ő lesz a kiválasztott.

Hamar össze is házasodtak, a fiúból király lett. Egy gyönyörű kastélyban éltek, volt egy Göncölszekerük, és született három gyerekük. Azt suttogják, csillag fénylik a szemükben. Boldogok ma is, ha meg nem haltak.

Lámpás

Túl az Óceánon él egy macska,
Kinek Lámpás a neve, lelke goromba.
Nevét onnan kapta, hogy szeme fénylik,
Surran éjszakákon át, segítségét kéri.

Az állatok erdeje mostanság lakása,
Hol tanulja a balettműsort előadásra.
A balett számára olyan, mint az írás,
Kisujjból kirázza mindazt, mit más kíván.

Egyszer a télen felkérték, hogy játsszon,
Szerepeljen a jégen, tüllszoknyában szálljon.
Szállt is a jégen, suhant, mint kis gyémánt,
De a korcsolya a lábáról odébb állt.

Hisz túl nagy volt rá, emiatt leesett,
Ő is a jégre, s lába nagyot reccsent.
Hívták a medvét, jöjjön mint orvos,
Mert náluk sérült le a legjobb balettos.

Csak eltörött a lába, suttogta a sasnak,
Ki intézte a folytatását a műsoroknak.
De ő, szegény Lámpás, ki hónapokig gipszben
ült otthon, és a tévét nézte ingyen.

Bár tetszett a kedvezményes tévé,
De minek tízszer ugyanazt nézni?
Az ablakon át egy finom kinti illat,
Mi megmozgatta orrát, ami fényeset villant.

A villanással együtt megjavult a lába,
S utána csak segített, ki betegre rátaláltak.
Lelke lassan feketéből fehér lett,
Hisz hibázik talán, de kedvesebb éne.

Én az Óceánon erről hallottam a hírét,
Te gondod, hogy viszed-e az élet legnagyobb kincsét!

A halál tava

Lábát a fekete lakkozott asztalra feltéve várta a halált. Tulajdonképpen már rég meg kellett volna érkeznie, de ő sosem pontos, mindig késik. A legnagyobb probléma pedig az, hogy mindig váratlan alakban érkeznek, sosem tudhatja, kire vagy mire számíton. Idén lesz a tizenegyedik alkalom, hogy a halál tizenegy évenként ellátogat. Valami különlegesre számít.

Hamarosan balettcipők kecses lépdelésére lesz figyelmes; a résnyire nyitott irodaajtóban megjelenik egy fekete túllszoknya. A szoknya színe nem természetes, piros csíkok futnak alá a feketés anyagon, vér színezi a sávokat. Dimitriv Szogorovics elégedetten mosolyog. Bár félt tőle, azért megvoltak a maga elvárásai, hiszen nem a semmiért adta fel halandóságát. A szövetség felbonthatatlan volt, és élet-halál kérdése.

De ő Dimitriv elvárásait ismét felülmúlta. Ennél különlegesebbre nem is számíthatott volna.

Nádiszta félt. Ez a második *olyan* év. Ezelőtt tizenegy évvel, hatévesen, még fel sem fogta annak a súlyát, ami bekövetkezhetett volna akkor, vagy bekövetkezhet most. Nem is emlékszik pontosan arra, hogy abban az évben mi is történt igazán. De nem is szeretne. Azt szeretné a legjobban, ha vége lenne ennek az egésznek. Sokszor álmodozik arról a korszakról, amikor még e birodalom lakosai nem voltak tizenegy évenként rettegésben tartva. Mindenki tudja, hogy a jelenlegi királyuk, Dimitriv Szogorovics hozta meg ezt a döntést. De hogy mi céllal, az titok marad örökre. Nádiszta nagyot sóhajtva húzott korcsolyát a lábára. Még fél órája volt eljutni az operáig, de nem szeret sietni. A házból kilépve gondosan bezárta maga után az ajtót, mintha a biztonságát szeretné megtartani. Ami jönni fog, annak jönnie kell, és halandóként semmi esélye szembeszállni a sorssal, a legjobb, ha megbecsüli a jelent, mert a jövő nem az ő kezében van.

Mindezek ellenére imádta a birodalmat, amelyet otthonának tudhat. Ott mindig tél van, folyton havazik. A háztetőket, épületeket, fákat cukormázként burkolja be a hó. A hideg miatt az utcák befagynak, tükröként kúszik végig a jég a birodalmon. Az emberek korcsolyával közlekednek, csak a gazdagok engedhetik meg maguknak a hintót. Az egyedüli gazdag ember pedig nem más, mint a király.

Gondolataiba merülve érkezett meg az operához, amely elképesztő látványt nyújtott, mint mindig.

Amint úton a színpad felé kezével megérintette a megannyi piros bársonyszéket, elfogta egy olyan érzés, hogy igenis hazatalált. A légzése visszhangzott a páholyban. A bordóra

mázolt falak az aranyszínű cifra mintázatokkal halkán suttogták neki, hogy már megint egy órával a főpróba előtt lépett be. De ezzel Nádiszta is tisztában volt. Mindig hamarabb érkezett az operába, mint a többiek. Ilyenkor a korcsolyáját balettcipőre váltotta, és mindennapi öltözetében (na jó, azért a dzsekijét levette) táncolni kezdett a színpadon. Nem volt szüksége különösebb zenei háttérre, egyszerűen hagyta, hogy az aznapi gondolatai kiszivároghassanak a lelkéből, és betöltsék a teret. Most is így tett. Este nagy produkciója lesz, talán a legnagyobb. A balettirodalom egyik klasszikus művét, *A hattyúk tavát* fogják színpadra vinni. Nádiszta Odette-et személyesíti meg. Tetszett neki a darab, ellenben amikor táncolni kezdett, mégsem a koreográfiát gyakorolta, hanem valami teljesen mást alkotott. A gondolatai csapongtak, zúgott a feje. Nem izgalom volt. Nem volt az a típus, aki egy fellépés miatt aggódik. Igazából soha nem volt lámpalázás. A balettelőadásai mind sikeresek voltak, soha nem hibázott. Ezt társai és mesterei is csodálták benne. Nádiszta nem úgy tekintett magára, mint egy kiemelkedő balett-táncosra, aki a birodalom legnagyobb operájának, legszínvonalasabb produkciójának az egyik főszereplője lenne. Nem. Ő csak simán táncolt. Valójában ez volt a kiváló teljesítményének az oka: nem technikából, tudatból táncolt, hanem csak szívből.

A csapongó gondolatok egy grand jeté közben kikapcsolták az elméjét, kicsúszott a talaj alóla. Elesett. A színpad padlóján tért magához pár másodperc múlva. Mindkét lába sajgott a fájdalomtól, és a jobb bokáját is sikerült annyira beleütnie a padlóba, hogy vérzett. Behunyta a szemét egy pillanatra, mert legszívesebben ordítani szeretett volna, de azt nem engedte meg magának. Szapora légzését szerette volna lassítani, amikor rájött, hogy mi volt az eddig történetek oka. Nem tudta, ki játssza Odile szerepét. Ez pedig teherként nehezedett a vállára.

Soha nem volt olyan, hogy ne tudja, kivel fog színpadra lépni. Normális esetekben együtt próbáltak. Az évad első előadása lesz az operában, és ő nem tudja, hogy pontosan *kivel* fog táncolni. Arra gondolt, hogy legrosszabb esetben Odile egy újonc lesz, aki el fogja rontani a produkciót.

Tévedett. Közel sem ez volt a legrosszabb eset.

– Nádi! – szólította meg Ruth valahonnan a sötétből. Most jött rá, annyira szédült volt, hogy még villanyt sem kapcsolt. – Hát te mégis mi a fenét művelsz szétterülve a színpadon!? – kérdezte, miközben óvatosan felsegítette.

Nádiszta szorosan kapaszkodott belé, majd megölelte. Ruth volt a tanára és egyben legjobb barátja, az egyedüli ember, aki megértette őt.

– Na, mi ez a lelkizés ilyen korán? – húzta félmosolyra a száját, ellenben amint meglátta a vérző bokáját, hamar lehervadt ez a mosoly.

– Megmagyarázom! Az úgy volt, hogy jöttem táncolni és... ööö... és, szóval a grand jeté közben elszedültem, és... hát... elestem – kapkodta a levegőt Nádiszta igyekezve, hogy ma-

gyarázata elég hihető legyen. Pedig nem hazudott, tényleg elszédült, tulajdonképpen annyira a szívéen viseli ennek az előadásnak a sorsát, hogy lélekbe maró érzés volt, hogy nem tudta, kié a második főszerep.

– Nádiszta! – csak akkor szólította így, amikor mérges volt rá. – Mi történik veled? Azt látom, hogy szét vagy esve. Megkérlek, szedd össze magad, mert pár órán belül teljesítened kell, és kérlek, hogy ne törd össze semmitet, mert táncolnod kéne!

Megfordult és majdnem otthagya a lányt, de Nádiszta utánakiáltott.

– Várj, Ruth, várj! Csak annyi, hogy nagyon nyugtalanít az, hogy nem tudom, ki Odile. Nem árulnád el nekem? Fontos lenne, tudod, nyug...

De Ruth félbeszakította:

– Én sem tudom, ki lesz Odile.

– Mi?! – bámult rá tágra nyílt szemekkel. – Hogyhogy?

– Úgy, hogy Dimitriv – a név hallatán Nádiszta utálkozva forgatta a szemét – megkért, hogy ne foglalkozzam Odile szerepével, mert ő talál majd valakit. Azelőtt panaszkodtam neki, hogy nem találok senkit, aki hozzád méltón táncolna az egész birodalomban. Mire ő azt mondta, megoldja, s akire gondol, tökéletesen táncol. Beleegyeztem, örültem a lehetőségnek, de Dimitriv egy szóval sem említette, hogy te sem fogod tudni, ki lesz a partnered az előadáson! A szerencsére kell bízunk az egészet.

Ruth nem volt sokkal idősebb Nádisztánál, de rendíthetetlen és bölcs személy volt, aki sokkal érettebb volt koránál. Így mikor az ő szemében látott ijedséget Nádiszta, még jobban kezdett remegni.

– De... de attól még ugye jó lesz? – hangját csak visszhangként hallotta az opera falairól.

– Remélem, úgy lesz, ahogy lennie kell.

Akkor még nem is tudta, hogy ez mit jelent, és hogy ez a kijelentés mennyire létjogosult.

18:59 – Nádiszta fehér tüllbe burkolva ült az öltözőben. Várta, hogy leteljen az a nyomorult perc, hogy végre színpadra szólítsák, és kezdődjön a műsor. A délután során az aggodalma Odile-lel kapcsolatban kíváncsisággá formálódott, de nem hagyta nyugodni. Rossz előérzete volt, mégsem merte elmondani Ruthnak.

19:00 – Végre.

A táncosok szerre kezdtek megjelenni a színpadon, az entrée elkezdődött. Mikor mind félkörben álltak, Nádiszta elfoglalta helyét középen. Hirtelen a fények lekapcsolódtak. A közönség hangosan tapsolt, azt hitték, ez is része a műsornak. Nem volt az. Az egyik reflektorfény bekapcsolt, a színpad szélét világította meg. Lassan a fény tökéletes körét megtörte *Odile*. A táncosnő lélegzetelállítóan nézett ki. A fekete tüll mintha életre kelt volna rajta, úgy kígyózott szálkás testén. *Vér* csöpögött belőle. A közönség üdvrivalgásban tört ki.

Olyan erő sugárzott belőle, amely nem volt emberinek nevezhető. Nádisztára nézett és feléje közeledett kecsesen, akár egy fekete hattyú. *A legfeketébb* hattyú. Kővé dermedten állt ott a lány, lábai a földbe gyökereztek. *Odile* megérintette karját. Érintése dermesztő volt. Annyira hideg, hogy egész testében beleremegett. Mintha hideg víz folydogált volna ereiben meleg vér helyett. A fejében és lassan az egész testében egy lüktető érzés lett úrrá, ami kioltotta a fényt Nádiszta szeméből. Későn jött rá, hogy *kivel* nézett szembe.

Addigra minden eltűnt.

Egy óceán fekete homokos partján feküdt. Balettruhában volt. Az égszínkéék óceán vize lágyan simogatta testét. Mélyen beszívta a sós levegőt. Nem tudta, hol és miért van ott, lassan már az is kitörlődött elméjéből, hogy ki ő. Egyedül volt. A távolból mintha szólította volna valaki. Az óceán suttogása volt. Hívta őt *haza*.

A hullámok táncolni kezdtek, egyre kijebb és kijebb merészkedtek a fekete parton. Addig táncolták *A hattyúk tavát*, míg Nádiszta nyakáig ért a víz. Majd egy *grand jeté* a fejét is ellepte.

Sötétség lett.

A sötét színpadon feküdt, képtelen volt megmozdulni.

A közönségen néma csend lett úrrá, a reflektorfények visszatükröződtek a könnyes arcukon.

Egy csuklyás alak közelített Nádiszta felé. Amint közeledett, egyre élesebben rajzolódtak ki a körvonalai, de még így sem volt teljesen tiszta a kép Nádiszta előtt. Egyedül a kezében lévő lámpást érzékelte, mely erős fényével életet lehelt a térbe. Feléje hajolt. *Vérszag* csapta meg. *Belőle* áradt. A lány kezébe adta a lámpást, de Nádiszta túl gyenge volt.

A lámpás eltörött.

Fénye kiszabadult és Nádisztában öltött testet; fehérén világított. Ám ez a fény csak Dimitriv számára volt látható. Nádiszta volt *Odette*, és tudta, hogy ennek *így* kellett történnie.

A halál tizenegyedik alkalommal is meglepte Dimitriv Szogorovicst, akinek nem könnyű meglepetést okozni.

Óceán, lámpás, korcsolya, suttog, balett

Egy nindzsacsaládból származom – kezdtem írni az újonnan szerzett naplómba, melyet gondosan őrzök titkos rejtekhelyemen.

– Milen, gyere, segíts egy kicsit! – szólított anya. Mindig nekem marad a takarítás, mert napi több nindzsa és kém jön ide. A szüleim mindegyiket lapátra teszik, persze a nyomokat mindig nekem kell eltakarítanom.

Átöltöztem, bekötöttem vörös hajam, és megnéztem magam a tükörben. Hosszú haj, barna szem, fekete nindzsaruha, ami a varrás mentén piros. Az oldalamon a fegyverek és a rongy, amivel takarítok.

Megfogom a *lámpást*, és kiugrok a teraszon.

Lépcső helyett ezt az utat választom, mert gyorsabb, és szeretem, amikor zuhanok pár szintet lefelé.

Ebben a világban minden titkos, még az én dolgaimat sem tudja a klánom.

Senki nem kérdi, merre megyek.

Van egy barátom, Zen, szőke haja van, zöld szeme, és nindzsa, mint én. Régen sokat *korcsolyáztunk* együtt a tavon, és szokta nézni, ahogyan *balettezek*.

Már majdnem elértem a földet, mikor egy nyílveszőáradat zúdul a házra. Füst lett, és kék egyenruhás emberek lepték el a környéket. Azonnal tudtam, kik azok, az *óceán* melletti klán, a legnagyobb ellenségünk. Felugrottam az első fára, amit megláttam. Most már fáról fára ugrálva haladtam, és próbáltam menet közben kitalálni, hogyan tovább. Hirtelen megjelent a másik fán Zen. Röpké pillanatra rámosolyogtam és visszamosolygott. Most már együtt küzdöttünk az ellenséggel. Úgy tűnt, hogy órák telnek el, pedig valószínű, csak percek lehetnek.

Egyszer csak megjelenik egy ember, és közli, hogy vissza kell vonulnunk, mert túlerőben van az ellenség.

Elindulunk az égő fák között. Az úti cél a földalatti klán volt, amellyel szövetséget kötöttünk. Mindenki menekült. Kicsi gyerekektől elkezdve a nagyszülőkhöz, mindenki. A hátul levő emberek védték a sok száz embert. Én a fán ugráltam, aki nem bírta az ugrálást, a földön futott, de annak nagyobb hátránya van. A földön könnyű célpont vagy, és a csúszós talajon könnyű elesni. A földalatti klán egynapnyi távolságra van a miénktől.

Ma érkeztünk meg. Egyből elmentem felfedezni a várost Zennel. Kőből és sárból épült házak vannak, néhol egy-egy pad, növény helyett rácsok vannak, hogy a levegő is bejusson. Leültünk egy padra.

– Hihetetlen – mondom, és életemben először sírni kezdtem, de olyan nagyon, hogy Zen átölelt. Ami meglepett, mert még soha nem csinált ilyent, ezért felnéztem rá.

– Minden rendben, Milen, biztonságban vagyunk – feleli és átkarolt.

A nindzsák nem mutatnak érzelmeket. Ezért elbújtunk egy sikátorba. Jólesett, hogy valaki előtt nem kell elrejtennem az érzelmeim, ezért addig folytattam, míg már nem jött több könny a szememből.

– Egy ilyen szép lánynak, mint te, nem szabadna ennyit sírni, mert még a végén megráncosodsz – mondta, és erre mind a ketten elkezdtünk nevetni.

Már kezdett esteledni, amikor vissza kellett mennünk.

Mindennap felderítőket küldtek ki, akik a helyzetet jelentik. Ma mi voltunk azok. Csak íjat, kardot, egy kést, pár shurikent és egy-két füstbombát adtak.

Egyből, mikor kimentünk, felugrottunk egy-egy fára. Százméteres távolságban haladtunk előre, és pásztáztuk a terepet.

Süvít egy nyílveendő, és mire megfordulok, már elkéstem. Belefúródott a lábamba. Azonnal kiszedtem, de lehet, méreg volt benne, mert majdnem leestem a fáról. Zen megfogott, és fél kézzel elhajította a kést, ami egyenesen az ellenség egyik harcosának szívébe talált. A fiú felvett az ölébe, és visszaindult a járathoz, de nem jutottunk el addig, mert körbevettek.

– Tegyel le, még tudok harcolni – mondtam *suttogva*.

Letett, elővettem az íjamat, és egy lövésből kettőt lelőttem. Hirtelen nem jött több ember. Egyértelműen nem akarták, hogy visszamenjünk. Ezért elindultunk egy másik irányba, de az első lépéseknél összeestem. Minden elsötétült.

Mikor felébredek, egy barlangban találok magam. Már nem is fáj a sebem. Körülnézek. A barlangnak nagyon magas a mennyezete. Néha egy-egy csepegést hallani, a falak hidegek és sötétek.

Zen a falnak van dőlve, és alszik, tűz van. Fel akarok állni, de olyan erősen belenyilall a lábamba a fájdalom, hogy felnyögök. Mire a fiú felébred.

– Fáj? – kérdezi együttérzően, és feláll.

– Megszomjaztam, van víz? – kérdem, és megpróbálok mosolyogni, de csak egy grimasz lesz belőle. Ad egy kis vizet. Iszom, és most veszem csak észre, hogy a hajam mennyire megviselte a sok harcot. Vörös hajamban nagy barna csimbókók vannak, a szám ki van cserepesedve, és a szeplős arcbőröm száraz, mint a homok.

– Figyelj, tudok egy másik bejáratot a klánba – mondta komoran Zen.

– És akkor miért nem megyünk oda? – értetlenkedem.

– Mert egy szörnyeteg őrzi, amit még nem győzött le senki.

– Egy próbát megér – mondom –, úgyis meghalnánk itt kint.

– Holnap indulunk – mondta, és elkezdte megsütni a nyulat, amit valószínűleg akkor fogott, mikor aludtam.

Néztem, ahogy süti, és észrevettem, hogy nem olyan, mint máskor. A fehér bőre még sápadtabb, és szeme végtelen aggodalmat tükröz. Miután megettük a nyulat, el is indulunk. A lábam már nem fáj, ezért minden erővel belevágunk a kalandba. A fák már zöldülnek, az esti eső után a levelek puhák, a földön megyünk, hogy jobban haladjunk. Zen megy elől, de úgy látom, nincs valami rendben vele, ezért rákérdezek:

– Minden rendben? Mintha sápadt lennél – nézek rá aggódva.

De ő csak bólint, és válasz helyett megint előremegy.

– Figyelj, elmondhatod, hogy mi a baj, megbízhatok bennem – futok utána bicegve.

– Félek, féltetek – mondja halkán. – Mindjárt ott vagyunk, készülj fel! Nem tudjuk, mi vár ránk – mondja, és úgy tesz, mintha semmi sem történt volna.

Megállunk egy patak mellett megnézni, hogy milyen fegyverek állnak a rendelkezésünkre. Míg Zen nézi a készletet, én körülnézek.

A fák lombjai között látom a szép kék eget, a fák rügyező ágait, néha egy-két madár csi-csergését is hallani. A patak csobogása megnyugtat, lehajolok, és iszom egy keveset a tiszta vízből. Alaposan megnézem a fákat és a talajt. A földön vékony moharéteg van, ami azt jelenti, hamarosan sziklás lesz a talaj.

A moha előnyös, ugyanis elnyeli a lábnyomokat. A fákon a rügyek le vannak tapodva, ami egy kicsit feltűnik, de nem foglalkozom vele.

Visszafordulok Zen felé. Fekete nindzsaruháját jobban megviselte az út, mint az enyémet. A haja kócos, a szeme egy kicsit beesett, de gondosan számolgat.

– Honnan tudsz erről a helyről? – kérdezem tőle, és odamegyek hozzá.

– Hallottam valakiknek a beszélgetését. Van nálad egy térkép? Én elhagytam.

– Tessék! – nyújtom oda neki a papírt.

Kinyitja és leteszi a földre. Elkezd mondani a tervet, ami röviden annyi, hogy megyünk előre még annyit, ameddig sziklás helyre érünk, ami annyiban rossz, hogy ott nincsenek fák. Nagyjából tíz kilométerre van tőlünk a bejárat, addig kézjelekkel fogunk kommunikálni. Mivel csak kisebb bokrok és fák lesznek, egymástól már méteres távolságban kell haladnunk. A bejáratától nem messze van egy nagy szikla, mögötte fogunk találkozni.

– Akkor indulhatunk? – kérdezi, amire csak bólintok.

Elindulunk futva, és már látom a változásokat. Egyre ritkább a növényzet, és a talaj is kezd kemény lenni. Megállok egy bokor mögött, és ránézek Zenre, aki egy kézintéssel és egy kéz-kombinációval jelzi, hogy menjünk előre még öt bokrot. Így is teszek. Megállok, és most én jelzek. Előremutatok, utána jobbra, egy emberkét formálok az ujjaimból, ami elindul a bokrok

között. Azután mutatok egy hármast, és ránézek a társamra. Bólint. Előremegyünk három bokrot.

Előlről zajt hallok, ezért azonnal nesztelenül bevágom magam a bokor alá. A bokor egyik ága megsúrja az oldalam, de én inkább fülelek. A zaj elmúlik, és kinézek. Egy fehér nyulat látok a szikla tetején. Vörös szeme villan egyet, és gyorsan továbbáll. Nem tetszett a viselkedése. A nindzsák nagyon figyelnek az állatokra, mert sokszor jobb a megérzésük.

Elérkezünk a nagy sziklához. Odamegyek Zen mellé, és hallgatom, mit mond.

– 200 méter múlva itt a bejárat. Legyél résen, nem tudjuk, mire számítsunk – **suttogja**, és mélyen a szemembe néz.

– Rendben, ne korlátozd magad, minden dzsucut használjunk a szörny ellen! – felelem, és elindulunk.

Én a legjobb a kendzsucuban vagyok, ami karddal harcolás, de taidzsucuban is jeleskedem, ami a fegyvertelen harc.

Mielőtt kilépünk a szikla mögül, szétnézünk. Elkezdünk rohanni a következő menedék felé, ami egy kisebbecske facsemete lenne. Fél kézzel megfogom a kardom, és megállok. Összeszenézünk a fiúval, és elkezdünk futni a bejárat felé. De nem jutunk el addig. A fejünk fölött méregbombák pattannak el, és a következő percben a fejünkre esik egy háló.

Elfogtak. Végünk van.

A levegő zöld lett, egy darabig még tudom tartani magam, de rohamosan fogy a levegőm. Az utolsó kép, amit látok, az a legnagyobb ellenségünk, egy kék nindzsa, amint az íjával éppen lelőni készül minket.

Igaza volt a nyúlnak, futni kellett volna.

Magánügy

Üvölt alattam hajóm, benne megannyi rakomány,
Imádkozom, el ne sodorjon óceánba a hullám,
Suttog a szél, majd elfúj, nagy, erős,
Az bizony nem Istenfélő

Gondolataimba merülök, merengek,
Egy pár korcsolyát találok mellettem,
Nem tudom, hogyan kerülhet oda,
Csodás költeményen gondolkozom, tán' óda

Jégkorcsolya? Nem rám vallana,
Gondolataim közben lámpásom kialudt,
Sötétben maradok, nyugtalanságom kisuttog,
Balettozok depresszióm és honvágyam között.

A világítótorony őrének álma

Az öreg Gregory Mortimert, mióta az eszét tudta, vonzotta az óceánok titokzatos, gyönyörű mélysége. Szeretettel emlékezett vissza arra, hogy gyerekkorában miként járták a tenger partját hajdani nagypapájával, vagy amikor kihajóztak a nyílt vízre, miközben az idős halász átadta minden tudását unokájának. De igazán azokra az időkre vezethető vissza a tenger iránti megszállottságának kezdete, amikor a jó öreg világítótorony új őr lett. Nem nézték jó szemmel a kisváros lakosai, hiszen a bácsi idős arcát a fárasztó és nehéz évek redőkkel vésték tele, barátságatlan kinézete és törött orra megrettentő volt sokak számára. Néhány gyerek sikítva rohant el tőle, bár a fiatal Greg akkor is úgy gondolta, hogy túlreagálják az egészet. Ő semmi mást nem látott az öreg bácsiban, mint a jóságos csillogást a szemeiben és a meleg, szenvedélytől fűtött hangját, amikor az óceánról beszélt.

Így hát Gregory a napjai nagy részét a világítótoronyban töltötte, azt figyelte, ahogy az öreg őr végezte a munkáját, és csak úgy itta szavait. Tőle tanult meg mindent, amit tud a kis városról és annak a még nála is öregebb világítótornyáról. Pedig aztán ő sem panaszkodhatott a szerény 80 évével.

Nem meglepő, hogy felnöve a világítótorony őr lett, miután elődje nyugdíjba vonult. És bár annak néhány évtizede már, Gregory tisztán emlékezett az első éjszakájára a világítótoronyban. Túl izgatott volt ahhoz, hogy elaludjon, ezért egy lámpás fénye mellett olvasott egy régi újságot, miközben hallgatta a tenger nyugtató hangját. A címlapról egy ismerős arc köszönt vissza rá. Hitetlenkedve megtörölte szemeit, majd végigfuttatta tekintetét, míg megakadt szeme egy néven. Az édesanyja neve mellett szerepelt egy róla készült kép, amin nevet a trófeájával kezében. Ez Gregoryt mosolygásra készítette, hirtelen elöntötték az emlékek az édesanyjáról, aki világbajnok jégkorcsolyázó volt fiatal korában, de Gregory születése előtt visszavonult a korcsolyától egy sérülés miatt. Ennek ellenére szeretettel beszélt róla, és a történetek Greg kedvenc esti meséivé váltak. Miután többször elolvasta az interjút, az újságot, melyet egy szekrény poros polcán talált, gondosan összetúrte és a táskája mélyére süllyesztette. Átfordult a másik oldalára a matracon, hagyta, hogy leragadjanak szemei, és szép lassan megérdemelt álmába merült. Egy üres lakásban találta magát, még annál is üresebb szívvel, ami egyszerre tűnt ismerősnek és idegennek egyaránt. Suttogásra lett figyelmes, de nem látott senkit a közelben, ezért a hang után eredt. Az elhagyatott szoba küszöbét átlépve egy nappali tárult szemei elé, ahol csak úgy nyüzsögtek az emberek. Egy fiatal nő, akitől származott a sugdolózás, amint észrevette, odasietett hozzá.

– Apa, ülj csak le, kihűl a reggeli! – kínált neki helyet az asztalnál a nő.

Ez az összes jelenlévőnek a figyelmét felkeltette, és hamarosan valamennyien egy mosollyal, netalántán öleléssel köszöntötték őt. Egy kislány, aki egy doboz előtt ücsörgött az asztal mellett, izgatottan Gregory felé fordult, és egy tündéri mosollyal az arcán a furcsa tárgyra mutogatva ezt mondta:

– Papa, nézd, táncolnak!

Gregory nem értette a dobozt benne a mozgó képekkel, de valóban táncosokat látott. Összeráncolt szemöldökkel visszafordult és kérdőn a nőre meredt, aki pont úgy nézett ki, mint a kislány – és ő.

– Rendkívül tetszett neki, hogy tegnap elvitted őt megnézni a Diótörő balettet, és azóta sem tud betelni vele.

A lányka hirtelen felugrott, és forogni kezdett nevetve, megpróbálta utánozni a balerinákat, többé-kevésbé sikerrel. Gregoryt ennek láttán különös melegség járta át, és egyszerűen úgy érezte, hogy nevetnie kell, ezért úgy is tett, a többi ott levőből is ezt váltva ki.

Nem sokkal ezután egy mennydörgés kirántotta őt ebből a különleges álomból, és mikor visszaaludt, többet nem álmodott erről. Gregory nem értette, mi történt vele, és még sokáig foglalkoztatta ez. Aztán az eset feledésbe merült, egészen addig, amíg...

Gregory megmakacsolta magát, és megállt a világítótorny ajtajában.

– Uram, jönnie kell! – szólt rá egy munkás, akinek már elege volt a házsártos öregből. – Már megvitattuk. Felújítjuk a világítótornyot, maga pedig visszajöhet.

De az öreg őr csak konokul elfordította fejét, és valamit motyogott magában. Egy közeledő autó hangja hallatszott, a munkás szerencséjére, az idős Gregory szerencsétlenségére.

– Apa, ideje indulnunk! – egy szőke, ifjú nő szállt ki a kocsiból, mosolyt csalva Greg arcára. Mindig áldotta az eget azért, hogy lánya gyönyörű édesanyjától örökölte kinézetét, tőle csak egy csipetnyi szarkazmust és egy rakat tenger iránti érdeklődést kapott. Úgy volt eltervezve, hogy amíg felújítják a jó öreg világítótornyot, lányánál, annak férjénél és kislányuknál száll meg. Az igazság az, hogy alig várta. Mióta felesége meghalt, eladta lakását, és a toronyba költözött, és ott töltötte magányosan napjait, pedig már rég nyugdíjba vonulhatott volna.

A munkás legnagyobb örömeire Gregory ellökte magát a faltól, és egyenesen lánya karjaiba sétált, aki jó szorosan átölelte.

– Előkészítettem neked a vendégszobát, Addie pedig türelmetlenül vár már – suttogta édesapja mellkasába fúrva a fejét az asszony, miközben biztatóan megszorította kezét.

– Köszönöm, Madeline, indulhatunk!

Ezzel utoljára végignézett a világítótornyon, ami régebb óta úgy állt, ahogy, mint ahogy ő megszületett. Érezte, hogy benedvesedik a szeme, ezért elfordította a fejét, és hagyta, hogy néhány kósza könnycsepp lefolyjon megviselt, ráncos arcán, mielőtt beült volna lánya mellé az autóba.

– Induljunk, van egy meglepetésem Addie-nek! – kapcsolta be a biztonsági övét, és titokzatosan rákacsintott lányára.

Aznap este zavaros volt Gregory úr elméje. Nem tudott nem a számára legkedvesebb helyre gondolni, ahol bizonyára mostanára már építkezés folyt. Hiányzott neki az óceán megnyugtató hangja, a csend fülsüketítő volt, ezért bekapcsolta a vendégszobában lévő tévét, amin meglepetésére egy régi korcsolya-világbajnokságot adtak, még az első kamerák idejéből. Gregory szeme egyből hajdani édesanyját kezdte kutatni, és nem is kellett sokat várnia rá, hisz hamarosan megjelent a nagy képernyőn, mint az akkori világbajnok. A jó öreg Gregory egy nosztalgikus mosollyal az arcán merült mély álomba, édesanyja lágy hangját hallgatva.

Nem álmodott semmit azon az éjjelen. Talán ez is közrejátszhatott abban, hogy reggel maró ürességgel a szívében ébredt. Elfintorodott, nem értette, hogy mi okozhatta hirtelen hangulatváltozását, hisz este melegséggel a lelkében tért nyugovóra. Suttogás zavarta meg reggeli gondolatmenetét. Teljesen elfeledkezett arról, hogy nem egyedül van, sok idő után először. Feltápáskodott ágyából, és a suttogás irányába eredt. Ahogy kiért, abbamaradt a halk beszéd, és Madeline rögtön ott termett, hogy egy szoros öleléssel köszöntse édesapját. Rajta és családján kívül még ott volt Gregory két másik gyermeke feleségével együtt. Mindannyian azért jöttek, hogy üdvözöljék Nagyapót a városban.

– Apa, ülj csak le, kihűl a reggeli! – puszilta meg édesapját Madeline, aki leült a neki kínált helyre. Gregory szíve sajogni kezdett.

– Papa, nézd, táncolnak! – nevetett rá a kis Addie, még az ő gyönyörű csillogó szemeivel is mosolygott. Gregory az ölébe vette a kislányt, és együtt nézték a tévén a Diótörő balettot, miközben ínycsiklandó reggelivel kényeztették magukat. Greg azon kapta magát, hogy nem emlékszik, mikor evett utoljára reggelire meleg ételt.

A kis nyughatatlan Addie hamarosan leugrott papája öléből, és a táncosok mozdulatait kezdte utánózni, pörgött-forgott, szoknyája vele perdült. Greg azt érezte, hogy szíve majd meghasad, aztán...

Elnevette magát. Teljes szívéből, őszintén. Mindenki más is kacagott vele, de neki ez más volt, jelentéktelennel tűnhetett, de valójában egy sokat jelentő esemény volt. Végre megtört a jég. A világítótornyon kívül valahol máshol is otthon érezte magát, olyanokkal, akiket szeretett. Rájött, hogy a sajtó szívének oka az a magányosság volt, ami évtizedek alatt felhalmozódott. Csak arra tudott gondolni, hogy talán ilyen érzés lehetett az öreg, ferde orrú őrnek is az ő társasága. Ahogy elhalkult a nevetése, csendes, megkönnyebbült sírássá vált. Végre kiadhatta magából azt a terhet, melyet egyedül hordozott, mert rádöbrent: nincs egyedül. A hullámon, a tenger halain és a kereskedők hajóin kívül a családjára is számíthat.

Életem színpada

Hiába próbálom, nem tűnik el. Pár éve még boldogan néztem tükörbe. Nem érdekelt, hogy áll rajtam egy szoknya, hogy mennyire látszik a hasam egy jelmezben. Aztán valami fordult bennem. Most már úgy ingadoznak bennem az érzések, mintha egyik percben tollat, aztán elefántot tennének a mérleg túoldalára.

A balett még inkább növeli az elefánt súlyát. Akárhányszor belépek a terembe, elém tárul a vékony lányok birodalma. Sokszor megfogalmazódik bennem a kérdés: „Miért? Miért nem lehetek én is ilyen szép vékony?” Aztán beállok én is a gyakorlatba, csinálom a többiekkel, de ha egyszer elfog az érzés, hogy el akarok tűnni, nem akarok így táncolni, akkor többé nem enged. Ott tart a sötétben. Táncolok, a testem magától mozog. Ismeri az ütemet, a dallamra lépek, dobom a lábam. Aztán forgások hada következik. Ilyenkor kicsi fényt látok, mintha valaki halványan felkapcsolna a távolban egy lámpást. Pislákolva hív, hallatva azt, hogy menni fog. Hisz ezt te tudod. Van néha még remény. Hogy nem ránt be olyan mélyre az ár. Elérünk az óra azon részére, amikor a gyakorlatokat vesszük át. Eljött az én időm. Az, amivel ellensúlyozni tudom azt az elefántot, aki a mérleg másik oldaláról néz rám. Felemelt fővel, minden erőmet összeszedve, koncentrálni követem a dallamot, közben a fejemben sok minden lejátszódik, de a végén, amikor a tanárnő megdicsér, végre fénybe borul a világom.

Nemsokára előadás. Bár még van két hónap. Szűk póló és szűk nadrág. Mindjárt elájulok. Eddig sem szerettem magam. Legalábbis azt a személyt, aki visszanézett rám a tükörből. Elkezdtem figyelni minden falatomra. Rossz érzés fogott el, akárhányszor csak kicsit is éhes lettem, vagy ettem akár egy falatot is. Büntudat. Olyan, ami nem hagy magadra. Minden csomagoláson csak a kalóriát néztem. Hogy mennyit is tudok abból enni ahhoz, hogy ne hízzam el. A vége persze mindig az lett, hogy inkább nem is ettem belőle, mert egy kis adag is soknak tűnt. Iskolába tízórait nem vittem, úgy voltam velem, hogy a reggelre megevett almával elleszek én ebédig. Vállamról halk suttogás növelte a büntudatot. Az volt bennem, hogy majd ezzel lefogyok annyira, hogy az előadáson jól érezzem magam.

Aztán egyik reggel jól keltem. A tükör előtt nem az a lány állt, aki undorral nézett vissza. Hanem az a személy, aki azt mondta: „Igenis jól nézek ki. Ma felveszem azt a pólót, amit eddig nem mertem.”

Felöltözöm. Megint a tükörbe pillantok. Még mindig tetszik, amit látok. Elmegyek suliba. Nos. Hát ekkor néha beüt a baj. Megint elefántnak érzem magam a porcelánboltban. De vannak jobb napok. Amikor fel merek állni a székem biztonságából. És nem csak ott ülök egész tanidő alatt.

És az előadás. Az a pillanat, ahogy belépek a színpadra. Rám zúdulnak az érzelmek. Félek, hogy elrontom, izgatott vagyok, mert telt ház van, és kétségbeesettség, mert elfelejtettem a koreográfiát. Felcsendül a zene. Valami történik, és hirtelen minden elszáll. A testem mozogni kezd, emlékszik arra, hogy mi mi után jön. Beleadom minden sérelmem, örömöm, minden egyes fáradt pillanatot és kifogást. Mindazt, ami eddig bennem volt. Olyan könnyen siklik a testem keresztül a színpadon, mint egy frissen élezett korcsolya a jégen, mint egy delfin, aki az óceán hullámait kettétörve szeli át a vizet. Ez a pillanat felülmúlja az összes rosszat az azt megelőző időből, és mintha tiszta lapot adna. Egy új esélyt, hogy szeretni tudjam magam. Hogy azt lássam, akit mások látnak, azt, aki szép, aki kreatív, és azt, aki bármire képes, ha egy kicsit is hinni akar benne. Ha meg nem is teszi. De akarja.

Egy kicsit egyszerűbb

Az első napok egyikén, amikor ott voltunk, láttam, ahogy két kisfiú a homokban utat épít egy apró teknősnek az óceán felé, hogy hamarabb elérjen a hazájába. Azóta a világ egy kicsit egyszerűbbnek tűnik. Később utánaolvastam az egyik többórás, fülledt buszutunk során: az újszülött teknősöknek természetes ösztöneik vannak, hogy elérjék a vizet, nem szabad megérinteni őket.

Valahol Dél-Franciaországban voltunk, júliusban. A teknősökre emlékszem a leginkább, meg a színházra, a nemzeti ünnep napjára és arra, ahogy órákig jártuk a városokat, busszal utaztunk, és néha, ha megálltunk egy-egy forgalmas tengerparti település központjában, úgy éreztem, mintha a világ közepén lennék. A buszutak hosszúak voltak, és zajosak, pedig a legtöbben csak suttogtak körülöttünk. Volt, hogy hatalmas napraforgótáblák mellett haladtunk el, máskor csak poros utakon és kihalt településeken utaztunk át, de az óceán szinte állandóan ott csillogott valahol a háttérben. Ha behunytam a szememet, mindig elaludtam, és mindig sivatagokról meg délibábokról álmodtam. Percek múlva már ébren voltam, az izzadság megült ott, ahol a homlokom nekinyomódott az üvegnek. Egymást legyeztük az ingyenes helyi reklámlapokkal, amiket a benzinkutakról vettünk el.

A városokat nehezen tudtuk megkülönböztetni egymástól, de ez nem zavart minket. Tetszettek a keskeny utcák a macskaköves járdákkal, tetszettek a kerítések elé ültetett százszorszépek, a faragott fakorlátok, az alacsony, rendezetlen épületek és az, hogy milyen kiismerhetetlen színrendszerben álltak egymás mellett. Tengervíztől sós hajjal ültünk be a kis kávézóba minden reggel és délután, limonádét kértünk és ittunk, málnásat vagy epreset, csupa vászoning, izzadságtól csillogó bőr és mosolyránc voltunk. A homlokunk vöröslött a naptól, a napkrémet beszívta a ruhánk, az olajos foltokat az óceánban vagy éttermek mellékhelyiségeiben próbáltuk kimosni. A kék-fehér mintás csempék vizesek maradtak utánunk. Ha valahova volt esélyünk másodszor is visszatérni, egy kicsit azért mindig reméltük, hogy emlékeznek ránk, és addig ültünk a fonott székekben az üvegasztalok körül, amíg meg nem száradt a hajunk meg a csempék. Azóta az élet egy kicsit egyszerűbbnek tűnik.

Egyik délután színházban voltunk. Bármennyire is csak egy szerepnek tűnt, amit pár órára magunkra öntöttünk, azért szép ruhát vettünk fel, befújtuk magunkat parfümmel, a hajunkat felkötöttük, és talán egy kicsit még mi is elhittük, hogy ezek mi vagyunk, színházba járunk és drága pezsgőt iszunk, és nem csak elpazaroljuk a fiatalságunkat pillanatnyi örömeket hajkurászva, hanem megéljük a világot magunk körül, megismerünk mindent és mindenkit, amit és akit meg lehet ismerni, kultúrákedvelőkké válunk, hogy ténylegesen vagy csak a látszat

kedvéért, az akkor nem számított, és értékes emlékeket teremtünk. Persze egy bizonyos szempontból ez akkor is és most is nevetségesnek tűnik, de azóta egy kicsit egyszerűbbnek tűnik a fiatalság. Vörös bársonyszékekkel és csillárokkal volt megtelve a hely, a darab címe az volt, hogy *Messa da Requiem*. Franciául ment, végig az angol feliratot olvastuk a színpad fölött, hogy értsünk valamit. Meg sem mertünk szólalni, mert féltünk, hogy egyből észrevennék, hogy nem odavalóak vagyunk, csak eljöttünk, mert úgy éreztük, hogy ha nem jövünk el, azzal valamit elpazarolunk, bár hogy mit, azt mi magunk sem tudtuk volna igazán megfogalmazni. Az előadás végén a közönség állva tapsolt. Még sosem voltunk olyan színházban, ahol a közönség állva tapsol. Végig azt hittük, hogy unjuk, mégis utána órákon keresztül nem bírtunk egymás szemébe nézni. A színészek meghajoltak, a színpad énekesekkel meg balett-táncosokkal volt tele, akik előadás közben úgy mozogtak, mintha korcsolyával suhannának egy tó jeges felszínén. Most büszkeségtől és adrenalintól piroslott az arcuk, ahogy egymás kezét fogva láncot alkottak a színpadon.

Bordeaux volt a kedvencünk, mert amikor odaértünk, aznap volt a Bastille-nap – *Le Quatorze Juillet* –, ez volt főcímként az utcákat elfedő plakátokra nyomtatva. A tömegben állva megnéztük a tűzijátékokat. Nem a mi ünnepünk volt, de attól még ott voltunk, és követtük a sokaságot, amely a téren és a szűk utcákban összegyűlt. Az éjszakát idegen emberek közt táncoltuk át a hajódokkokon, a Garonne partján. Éjfélkor lámpásokat engedtek fel, mi is vettünk egyet tíz euróért egy behorpadt arcú, gyűrött sportzakós árustól, annak ellenére, hogy szinte biztosak voltunk benne, hogy átver minket. Felengedtük, és addig néztük az egyre távolodó világító pontokat, amíg már nem tudtuk megkülönböztetni a fényüket a csillagokétól, azután tovább táncoltunk, órákon keresztül, és ha elfáradtunk, leültünk megpihenni egy padra, olcsó sangriát ittunk, a pohárba apró, narancssárga napernyők voltak állítva, és amikor az aljuk már megpuhult a pohár tartalmától, a jégkockák pedig már rég elolvadtak, mindig visszaálltunk táncolni, sosem ültünk le véglegesen, talán mert nem akartuk, hogy vége legyen az éjszakának, a fejünkben sosem ért véget, és csak akkor vettük észre, hogy mennyire boldogok vagyunk, amikor már hajnalodott, a tömeg megfogyatkozott, az arcok meg újra kezdtek felismerhetőek lenni. Azóta egy kicsit egyszerűbbnek tűnik a boldogság.

Korcsolya

Téli, metsző hajnalon
A szél halkan suttog
Régi, elásott titkot
Egy lány fülébe.
Neki lámpás a kezében,
Halkan lépdél a sötétben.
A szél vezeti.
Hiszen a helyet, ahová mennek,
A lány nem ismeri.
Lemennek a partra,
Hol a végtelen óceán
Hullámzás helyett csak egy helyben áll.
Hiszen itt megtörtént a lehetetlen.
Az óceán befagyott sima tükre.
Tudja, nem vastag a jég.
De az álom még él,
Ami ide hajszolta.
Ráadásul még a szél is biztatja.
Egy táskából elővesz valamit.
Egy korcsolya,
Ami sose volt még rajta.

Sose próbálta, milyen a jégen száguldva
Repülni előre.
Csak elképzelhette.
Ő csak a balettlépéseket ismerte.
Most itt van egyedül.
Csak a szél duruzsol halkán.
A láthatáron a nap kel fel épp lassan.
Vörös a táj, vörös az óceán.
S vörös lett a haja.
Felcsatolja a korcsolyát.
Rálép a jégre.
Elesik, majd felkel.
Nem adja fel.
Lassan csúszik, majd egyre gyorsul.
Legvégül pedig száguld.
Ez az egész olyan,
Mintha mindig is ezt csinálta volna.
S érzi, ez a kockázat nem volt hiába.
Hamarosan megmutatja magát a világnak.

Rózsaszín óceán

Rózsaszín óceán partján lakom
éjjelente szentjánosbogár világította
zizegő lámpás gyúl,
erre suttog a szél
suttog az eső
a hó koszosrózsaszínével
beszínezi a partot is.

Ilyenkor az óceánt nézem
és egy tóról álmodom
ami befagy a rózsaszín hó alatt.
Átkorcsolyáznék rajta
belátnám az egészet
zöld naplemente borítana be
az álombalett nem érne véget.

Csajkovszkij szerelme

Sötét van. Koromsötét.
Nem látni semmit, esti lét.
Csak ketten vagyunk – egymás párja
És az Óceán halk morajlása.
Az égen lámpás gyúlt.
Sok csillag a vízbe hullt.
Teliholdas csendes éjjel,
Minden csók egy apró kis jel.
De nem lehetünk többé ketten,
A balettszoknya szépen lebben.
Úgy susog a szoknya ránca,
Mint orosz kislány balett-tánca.
Úgy siklik a korcsolyája,
Mint szép szemednek pillantása.
Kezed alatt zongora,
Lába alá muzsika.
Nem kell semmit mondanod,
Hallom, szíved mit suttog.
Elkezdek majd fuldokolni:
Az operában halkán sírni...

Hajnalcsillag

Jeges álmokat suttog most az éj,
Imát mond a fagyott föld a napért.
Lámpás nincs az égen, csak a sűrű sötét.
Lehajlik az égről egyetlenegy csillag.
Merj álmodni.

Dermesztő óceán minden gondolata,
Sötétség bolyong minden sugarában.
Elindul, de elbotlik a saját árnyékában.
A többi csillag a felhők mögül figyel.

Megremeg. Fényét átjárja a félelem.
Csendesen áttekint a lent alvó lelkeken,
És rá kell jöjjön – nem jut át azon a tengeren,
Melynek minden egyes cseppje rettegés.

Reszketését visszaveri a víztükör, a csont.
Szíve korcsolya – éle átsiklik mindenben:
Küzd. Belevág a húsba, mint a nincstelen,
Mert ugyan mit veszíthet? Csupán az életet.

Jeges álmokat suttog még az éj,
Elhallgat a fagyott föld, nézi balett-táncát
A lehajlott csillagnak, könnyeinek fátylát
Leteríti most a horizont: eljött a hajnal.
Merj álmodni.

Tartalomjegyzék

I. feladat

SZÉP ÁLLAT A MOSÓMEDVE

- Szép állat a mosómedve!** Márdirosz Anna – I. osztály ■ 8
Szép állat a mosómedve Nagy Dóra – V. osztály ■ 9
Szép állat a mosómedve Bölöni Viola – V. osztály ■ 10
Mosómedve Sebő Kata – VII. osztály ■ 12
Áttetsző bunda Hegedüs Tímea Angyalka – VIII. osztály ■ 13

II. feladat

SOSE GONDOLTAM VOLNA, HOGY VALAHA ILYET LÁTHATOK...

- Az Ele-fán egy Lojás** Forró Zsombor Örs – V. osztály ■ 16
Pluszmunka az állatkertben Szénási Karolina – V. osztály ■ 18
Rohanó világ Hajdu Orsolya – VI. osztály ■ 21
Kicsi kocsi, pici pasi Herki Hanna – VI. osztály ■ 24
Utazás a Marsra Márdirosz Gréta – VI. osztály ■ 27
Sose gondoltam volna, hogy valaha ilyen láthatok Hága Jázmin – VII. osztály ■ 29
Az utolsó szárnycsapás Daradics Boglárka – VIII. osztály ■ 32
Emlékkör Vitos Dorka – VIII. osztály ■ 36
Sose gondoltam volna Bakcsi Réka – X. osztály ■ 37
karika-túra Nagy Boglárka – X. osztály ■ 38
Sose gondoltam volna Fejér Iringó – X. osztály ■ 40
Öcsikémnek! Ferenczi Katalin – XI. osztály ■ 43
Aktív-passzív Nagy Eszter – XII. osztály ■ 45

III. feladat

ÓCEÁN, LÁMPÁS, KORCSOLYA, SUTTOG, BALETT

- János, a jég királya** Fazekas Anita – V. osztály ■ 48
- Lámpás** Ambrus-Mátyás Kincső – VI. osztály ■ 49
- A halál tava** Imre Karin Anett – VIII. osztály ■ 51
- Óceán, lámpás, korcsolya, suttog, balett** Tódor-Iszlai Panka – VIII. osztály ■ 55
- Magánügy** Erdei István – IX. osztály ■ 59
- A világítótorony őrének álma** Szentes Andrea – IX. osztály ■ 60
- Életem színpada** Albert Boróka – X. osztály ■ 63
- Egy kicsit egyszerűbb** Bencze Kincső – X. osztály ■ 65
- Korcsolya** Bolla Dorina Jada – XI. osztály ■ 67
- Rózsaszín óceán** Rencsik Réka – XII. osztály ■ 69
- Csajkovszkij szerelme** Bálint Anita – XII. osztály ■ 70
- Hajnalcsillag** Boldiș Petra – XII. osztály ■ 71

2023.
május
11-14.
Eröss Zsolt
Aréna

EREDMÉNYHIRDETÉS ÉS DÍJÁTADÓ: 2023. május 11., 13 óra, Szöcskedomb

**CSÍKSZEREDAI
KÖNYVVÁSÁR**

www.csikszeredaikonyvvasar.ro

[f csikszeredaikonyvvasar](#) [@ csikszeredaikonyvvasar](#)

**GUTENBERG
KIADÓ**